انباھ ۾ آڙاھ

داتا ولايت شاھ جو ڪلام

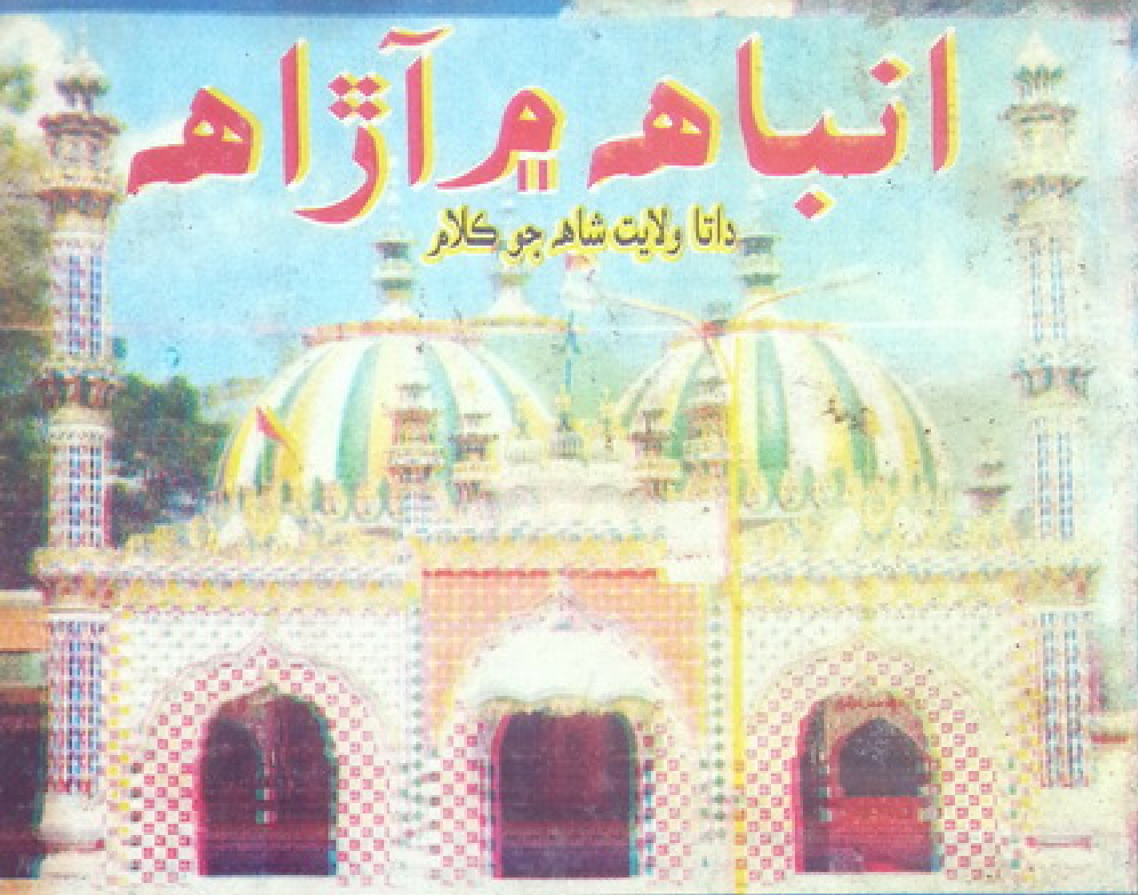

مرتب:
صوفي شفيع محمد سومرو "صادق چوٽون"

ارپڻ

صوفين جي سرواڻ

شاهه عنايت جهوڪ واري ۽

حسين بن منصور حلاج ۽

مرشد ابن مرشد

شاهه نصير سائين (نئون شهرو فيروز)

جي نالي

حق موجود دم دستگير

صوفي شفيع محمد سومرو "صادق چوٽون"

تاريخ: ٢٢- ٣- ٢٠٠٥ع

مرتب جا حق ۽ واسطا محفوظ آهن.

ڪتاب جو نالو:	انباهه ۾ آڙاهه
شاعري:	داتا ولايت شاهه جيلاني
ڇاپو:	پهريون (۱۹۹۰)
مرتب:	مهدي شاهه فياضي
ٻيو ڇاپو:	صوفي شفيع محمد سومرو "صادق چوٽون"
ملهه:	60 روپيه
ڪمپوزنگ:	ظهير ميرائي (السعود ڪمپوزنگ سينٽر سکر)
لي آئوٽ:	محي الدين انڍهڙ
ڇپائيءَ جو سال	۲۰۰۵ع
ڇپائيندڙ:	صوفي صادق پبليڪيشن ٽيڪرائو روڊ ڏنڊي
تعداد:	۱۰۰۰
ملڻ جو هنڌ:	داتا تاج محمد شاهه جيلاني (درگاهه داتا فيض درياهه انباهه شريف چڪ تعلقه لکي ضلع شڪارپور)

فهرست ڪلام

★ لاالہ الااللہ مني آهي ٻولي مني آهي ٻولي
★ محمد مصطفيٰ مدني مڙين مختيار ٿيو پيدا
★ علي حيدر ڪردي هون ٻيا ورد وظيفا نہ پڙهدي هون
★ محي الدين ميران ميٺ تڪسيران ڪج
★ آهي توکان سوا ڪير ڪنهنکي حال سڻايان
★ آيو عشق اڱڻ شڪران چوان
★ اڱڻ آوي دلدار سرهي سيج وڇنديان
★ تون آن باغ حسن جو گل گل گل
★ تنهنجي اگر سري تي منهنجي نٿي سري
★ پاڻ وڃائي پوءِ ڏس پرکي
★ پرديسي پيارا ديس تنهنجو آ ڪتي
★ پسي سهڻا تنهنجي صورت پڙهان
★ ڇيو عشق حضرت مان توڏي اچان ٿو
★ جو ٿيو دل کي زخم تون نہ سمجهين تو صنم
★ حسن سردار ڪيا سينگار ٿيا گلزار گلزارا
★ حضرت انسان نقش صورت ۾ جلوو
★ دلربا ديدان هٿي ديوانو دلبر تو ڪيو
★ دلين لٽڻ کان واقف منظور نظر آهي.
★ ديد جي شهيد جو دارون دوا ديدار آ.
★ ديد ملائي ديد سان دلبر ديدار ڏي
★ سڏي ساقي ڏئي سرکي ڏيڻ انجام
★ عشق اچي اثبات ڪيڙو

★ ڪنهن کي ڪين ڏنو نہ ڪنهن ٻئي کي ڇئون

★ ڪيو ديد تنهنجي پرين آ ديوانو

★ مست مدام ڪيو آهي مونکي

★ منهنجا مارون ملڪ ملير هت قيد

★ منهنجو يار مونسان وفادار آهي.

★ مل مونسان صنم توکي دل جو ڏنم

★ مونکي محب جهڙو آيو ڪو نہ نظر

★ وهندي ايندو وقت اهو ٿي سازن کي

★ صورت ۾ آدم آهي سرسبحان جو

★ جا جا تم ري بانوريا

★ تيري ميخاني ۾ تيري ميخاني ۾

★ لڪين شڪرانا لڪين شڪرانا

★ هڪ يار اٿم يا ڪي ٻيو يار ڪبو ڇا

★ ڇڏ ويهڻ جون ڪي وايون

★ ننگر نماڻي داٻال وي

★ بازار برسي برهہ جي اوهين عشق جو

★ رج روئڻ راتيان ڏينهان آهي علامت عشق جي

★ عشق البت عاشقن کي

★ عشق جو پورو ٿيو پيو صاف ثابت سورمان

★ مرملامت مون وسي مرڏيهہ پيو طعنا ڏئي

★ دارين ڪان اڳي هئي شاهي فقير جي

★ سهڻي سينگار ڪيو موهي منتار ويو

★ آيو پيارل پرچي آيو

★ او پرديسي تنهنجي پسڻ لاءِ پڪاري

★ ڏسڻ تہ ڏيو جيڏيون مون منزل جو

★ رکي رمز روحاني رايا بن صورت

★ توڙي دڙکا ڏيو دلدار آهيون

★ حال ٻڌايان کنهن کي عشق جي آزار جو

★ جن جو آسرو مارن سان ملندس الا

★ اشاري ابرن جي ديد کيو ديوانو

★ اصل آري ڄام سان محکم مجاز آ

★ پکاريان پکاريان سدا

★ جيئن وٽيو تيئن مونکي آهي نياهٽي

★ منهن ڍکيم محبوب لئي کنهن

★ مونکي ڏي مونکي ڏي مونکي ڏي شراب

★ ناز وارن نيڻن دلبر ديدان لايون

★ سڄڻ اڱڻ مون آيو

★ منهنجو يار ميهار سان تيو ملڻ جو

★ داتا سائين توڙ رسائين

★ پنهل آيو پاڻ

★ ڏاڍو کري آيو عشق امارو

★ شمس کيو آ شعاع اونداهي جي

★ عشق کيو بيتاب تاب ۾ تابا دور کياسي

★ آيا انس دي اولي ماهي

★ آيو تي انسان محبت مهر کرڻ جي لاءِ

★ آيو اڱڻ سڄڻ مون گهر سدائين

★ هردي هادي تو ڳولهي

★ پنهنجي ديس تي کاهيون کاهه

★ پيماني فيض کا پردي

★ رکي رمز روحاني رايا بن صورت

★ توڙي دڙڪا ڏيو دلدار آهيون

★ حال ٻڌايان ڪنهن کي عشق جي آزار جو

★ جن جو آسرو مارن سان ملندس الا

★ اشاري ابرن جي ديد ڪيو ديوانو

★ اصل آري ڄام سان محڪم مجاز آ

★ پڪاريان پڪاريان سدا

★ جيئن وٽيو تيئن مونکي آهي نياهٽي

★ منهن ڏيکيم محبوب لئي ڪنهن

★ مونکي ڏي مونکي ڏي مونکي ڏي شراب

★ ناز وارن نيڻن دلبر ديدان لايون

★ سڄڻ اڱڻ مون آيو

★ منهنجو يار ميهار سان تيو ملڻ جو

★ داتا سائين توڙ رسائين

★ پنهل آيو پاڻ

★ ڏاڍو ڪري آيو عشق امارو

★ شمس ڪيو آشعاع اونداهي جي

★ عشق ڪيو بيتاب تاب ۾ تابا دور ڪياسي

★ آيا انس دي اولي ماهي

★ آيو تي انسان محبت مهر ڪرڻ جي لاءِ

★ آيو اڱڻ سڄڻ مون گهر سدائين

★ هردي هادي تو ڳولهي

★ پنهنجي ديس تي ڪاهيون ڪاهه

★ پيمانہ فيض ڪا پردي

★ چائون يار مونسان ڪري

★ دلبر کيو آدم آواز

★ دل تہ دلبر جي

★ جاڏي تاڏي تون

★ فيراق ۾ ڦران تو ٽيريدار جي

★ کيچي ويا اٿم کالهہ

★ سجدو ثواب سرکي

★ صورت صفاتي سانگ سان

★ مئي جي ميخاني ۾ جام

★ پرين پسايو پاڻ قاصد

★ حسن تنهنجي تي منا

★ ڏس اوهان جي عشق ۾

★ تڏهن وحدت ۾ آدل ونگي

★ کانگ اڏاريان کاک جا

★ ڏي مست ميخاني مان ساقي

★ ڇَم ڇم ڇيڪا ڇيرن لايا

★ موري آش رهي من ۾

★ پاڻي پيچ پنهل مونسان پيار

★ محب مٺا منٺار يار

★ آڏوتن آيون سوريءَ جي پار

★ آيو پرين اندر ۾ باقي

★ جيڏهہ ۾ جانب جوڙيون جايون

★ شهنشاهہ شهباز رند ونئن ٽا

★ غازي نہ کن ٽا غفلت

★ اڇي بيٺو آيار

★ برھ بست يلي ڪري

★ سهڻي صورت يار سڄڻ

★ نسنگ نانگو نيهن

★ سنڌي بيت .... جلوو تنهنجو جيلاني

★ وصال نامون..... (١)

★ وصال نامون ..... (٢)

★ سر هير رانجهو ..... سي حرفي

★ عاشقن ڪي انتظاري

★ عشق عليٰ برھ بالا

★ عشق البت عاشقن ڪي

★ آهي اجايل عشق جو

★ سوري پرسر انجام

★ ريءِ هٿين پرين هاج

★ آهي اصل ڪان اقرار

★ سهڻل جو سينگار

★ عشق ڪيو آمارو

★ بيت ...... محبت جي ميدان ۾

ٻه اکر

آءُ درگاھ جي معتقدن ۽ طالبن جو مشڪور آهيان، جن داتا فيض درياھ اڪيڊمي ڏکڻ ضلع شڪارپور قائم ڪئي آهي. جنهن ۾ پهرين ابتدا بابا داتا ولايت علي شاھ جيلاني رح انباهي جو رسالو "انباھ ۾ آڙاھ" اظهار ڪري رهيا آهن. آءُ خصوصن مهدي شاھ فياضي ۽ عمومن اڪيڊمي جي عهديداران طالبن کي نيڪ فال لاءِ مبارڪ ڏيان ٿو. دلي آه ۽ دعا اٿم ته اهي اڪيڊميءَ جا راه رو، اڳتي وک وڌائيندا بياض داتا فيض درياھ، داتا ولايت علي شاھ ۽ داتا فيض درياھ جي طالبن ۽ خصوصن ضلع شڪارپور جي درويشن ۽ عمومن سنڌ جي تصوف جي خدمت ڪندا. (آمين)

بگن شاھ جيلاني

سجاده نشين

سرپرست داتا فيض درياھ اڪيڊمي

ڏکڻ ضلع شڪارپور

ڀال ڀلي جا ڀانيان مان......

عشق جنين سر آئيو، صاف تنين سنيا،

سوا عشق الله جي، ٻولي ٻولن ٻي نا،

هاديءَ واري حال ۾، رهن يڪدل يقينا،

اٿن اندر ۾ آئينا، بگن شاھ سدا پسن پرينءَ کي.

اسان جو وڏو بزرگ مخدوم صوفي حاجن شاھ (لونگائي) ۽ حاجي پير شاھ جيلاني انباهي، هم صحبتي ۽ همعصر ۽ درگاھ نوشهري فيروز جي

شهنشاهہ، شاهہ نصيرالدين اول جا طالب هئا. اسان جا ڀويان جدبجد طالبت جو سلسلو ٻنهي درگاهن سان رکيو اچن.

الحمدلله جو اڄ داتا فيض درياهہ اڪيڊمي ڏکڻ طرفان داتا ولايت علي شاهہ جيلاني جن جو چونڊ ڪافين تي مشتمل مجموعو "انباهہ ۾ آڙاهہ" ڇپجي اوهان جي هٿن تائين پهتو آهي.

منهنجي سيني ۾ گذريل ٽن سالن کان اها آس، اميد ۽ تڙپ هئي تہ داتا فيض درياهہ ۽ داتا ولايت علي شاهہ جن جو مجموعہ ڪلام ڇپائي پڌرو ڪجي.

آخر داتا سائين جن جي خاص مهرباني ۽ نوازش سان اها اميد پوري ٿي ۽ اسان ڏکڻ ضلع شڪارپور ۾ شهنشاهہ هادي داتا ٻگن شاهہ جيلاني سجاده نشين درگاهہ فياضي انباهہ شريف جن جي سرپرستي هيٺ داتا فيض درياهہ اڪيڊمي جو قيام عمل ۾ آندو ۽ فيصلو ڪيو تہ داتا ولايت علي شاهہ جن جي مجموعہ ڪلام سان هڪ سو ڪافيون چونڊي ڇپائجن.

سچ تہ داتا سائين جن جي مجموعہ ڪلام جنهن ۾ درگاهہ واري قلمي نسخي مطابق ٽي سو ايڪهتر ڪافيون، ائيتاليهہ بيت ۽ ٽي سه حرفيون شامل آهن. انهن مان هڪ سؤ ڪافيون چونڊڻ مشڪل لڳو پر اهو سوچي تہ داتا جن جو هر هڪ لفظ هدايت ۽ حق جي راهہ آهي. مون هر روپ مان چند ڪافيون چونڊي انهن کي راڳ وار سدا سهاڳڻ روپ پيروي ۽ کان روپ آسا تائين هر راڳ جي ڳائڻ واري مقرر ٽائيم مطابق رکيو آهي. هر روپ ۾ جيڪي ڪافيون آيون آهن انهن کي الف - ب وار ترتيب ڏنو آهي.

مان سڀ کان اول مرشد پاڪ شهنشاهہ داتا ٻگن شاهہ جيلاني سرڪار ۽ داتا جان محمد شاهہ جيلاني وليعهد شهزاده جن جو بيحد شڪر گذار آهيان جن هي رسالي جي ڇپائي ۾ ظاهري توڙي باطني هر قسم جي مدد ڪرڻ فرمائي.

تنهن ڪانپوءِ فقير استاد قربان علي "قربان" خاصخيلي مصنف "صوفي ساجاهہ" جن جو تہ دل سان ٿورائتو آهيان جن هن رسالي جو مقدمو لکيو آهي. فقير سائين جن تي داتا ولايت علي شاهہ جن جو خاص راض هوندو هو ۽ عمر جو گهڻو حصو داتا جن جي قريب رهيان.

مان ٿورائتو آهيان پنهنجي والد بزرگوار صوفي سيد علي نواز شاهہ فياضي، سائين جڙيل شاهہ، عبدالمالڪ فقير (درگاهہ حاجي مير شاهہ ڏنہ فقير سندراڻي "مشتاق") فقير محمد پنهل جهوڪي ۽ حبيب الله شاهہ "رنگي" جن جو جن جي خاص مهرباني ۽ صحبت هيٺ تصوف جي راز و رموز کان واقفيت ملي ۽ هي مجموعہ ڪلام سندن ئي ڪوشش جو نتيجو آهي.

درگاهہ فياضيءَ جي، بابا ميرل فقير جا ٽيراڻي جي فقراءَ، درگاهہ لونگاڻي جي ساداتن، ارشاد علي شاهہ (درگاهہ حسين شاهہ جيلاني بوزدار وڏا) قاضي لطيف ڏنہ خيرپوري، قطب علي شاهہ داڙا واهڻ، همت علي فقير لولاڻي، سونل فقير، عبدالحڪيم ۽ محمد ڇتل فقير ويراڳين سان ڏنو.

البت هن ڏس ۾ ارمان اٿم جو اسان جو محسن ساٿي مرحوم استاد غلام رسول قريشي لاڙڪاڻوي، اسان کان جدا ٿي ويو هن جا روح، درگاهہ ۽ فقراءَ سان وابستہ رهندا.

مان شڪر گذار آهيان اڪيڊمي جي چيئرمين فقير منير احمد انڙ، وائيس چيئرمين اشرف زمان پير چنڊامي ڊپٽي سيڪريٽري محمد حسن خوشدل چنہ، اطلاعات سيڪريٽري عبدالغني اياز پٽي پنهنجي پياري مامي ۽ اڪيڊميءَ جي خزانچي سيد سلطان شاهہ صوفي مقصود احمد مگريو ۽ سائين عبدالرحمان جتوئي صاحب، سائين عبدالفتاح "فائق" عبدالجبار جوش عيساني، نبي بخش اجڻ، منظور احمد اجڻ، غلام محمد پٽو (پنهور) جن جو، جن جي ساٿ ۽ سهڪار سان هي رسالو ڇپجي پڌرو ٿيو آهي. فقير گلشن احمد ميراڻي، فقير روشن علي اوٽر انباهي، ديوان نين

لال ۽ فقير قمرالدين پتو جن جون خدمتون وساري نٿو سگهان جن پروف ڏسڻ ۽ تصويرون مهيا ڪري ڏيڻ ۾ منهنجي مدد ڪئي.

مون طفل عمر ۾ تصوفي بزرگن جا قلمي نسخا هٿ پيو ڪريان، جنهن ۾ بياض داتا فيض درياہ، بياض داتا ولايت علي شاهہ جيلاني رح رسالہ علي محمد شاهہ (علي ساءِ) ڳاڱڙي رسالہ توڪل فقير پناڻ لاڪا روڊ، رسالہ سلطان ساهہ ماهوٽا ۽ رسالہ اسماعيل شاهہ بيرنگ هٿ ڪيا اٿم، اڃا بہ ڪوجنا جاري رهندي اميد اٿم تہ درجہ بدرجہ اهي رسالا اڪيڊميءَ جي رفاقت سان اشاعت هيٺ آڻيا ۽ ڇپائي پڌرا ڪيا.

مرتب

مهدي شاهہ فياضي

مقدمو

پاڻ وڃائي پڌرا ٿيا، اهي منڊئون ڪين مرن،
"موتو قبل الانت موتو" مري ٿا جيئن،
"الفقر فخري والفقر مني" اهو آهي قول سندن،
اهي عاشق ٿا سڏجن "ولايت شاهہ" وحدت جا،

سڀ ساراهہ ۽ ثنا جو لائق، رب العالمين آهي. جنهن "ڪن" چئي ڪل ڪائنات جوڙي، انسان کي مٺ خاڪ مان پيدا ڪري ڪيس احسن تقويم جي پوشاڪ جو تاج پهرائي، اشرف المخلوقات جو لقب ڏني، ڪيس خليفة الارض جو منصب عطا فرمايو. ڪروڙين قرب تنهن قادر جا جنهن انسان جي قلب کي "بيت ربي" جو شرف ڏني، دمن جي خزاني سان مالا مال ڪري "الانسان سري وانا سرہ" جو راز آشنا ڪيو.

ٻي تعريف محبوب مصطفيٰ احمد مجتبيٰ ﷺ رحمة اللعالمين کي سونهين جن جي محابي هن عدم دنيا جو وجود عمل ۾ آئيو "لولاڪ لما خلقته الافلاڪ" جنهن جي نور مان امت ۽ هي جهان اظهار ٿيو.

ٽين تعريف حضرت غوث اعظم سيد عبدالقادر جيلاني رح عالم اسلام جي اها هستي، جنهن جي روحاني فيض مان قادري طريقه، ذريعه سلوڪ جا طالب، غوث، قطب، داتا، مشائخ، مخدوم ۽ شهيد رنگجي ريتا ٿيا، جن ۾ شيد السادات روشن ضمير، بدرالمنير صوفي فيض محمدشاھ عرف داتا فيض درياءُ انباھ شريف 1280ھجريءَ ۾ اظهار ڪني، هن لنگوٽ بند ۽ ستي جتي بادشاھ 11 شوال 1325ھ ابدي جام نوش فرمائي، دارالبقا هلڻ جو راز فرمايو سندس ميلو هر سال 11 شوال تي ٿيندو آهي. سندن طالب بابا ميرل فقير جاگيراڻي، علي محمد شاھ (علي ساءِ) جيلاني گاگڙي، غلام محمد حيدر فقير رند گوندرڙو، محمد ابراهيم شاھ جيلاني پنو عاقل، توڪل فقير پنهڻ لاڪا روڊ، بچل شاھ ساھارو، بدل فقير چنه صوبو ديرو شاھ بگن اول، فيض الله فقير پنو مظفر ڳڙھ پنجاب، چام ٻٽيسي، هر گوبند رام خيرپور ۽ پائي هاسا رام لاڙڪاڻو ناميارا ٿي گذريا آهن.

سندن وڏي پاءُ تاج محمد شاھ، جي اولاد داتا شاھ بگن اول مسند تي وينا، انجو فرزند داتا ولايت علي شاھ جيلاني محبوب سبحاني، غوث صمداني جي 29 پيڙهي ۽ داتا فيض درياءَ جي 3 پيڙهي جنهن جو رسالو "انباھ ۾ عشق جو آڙاھ" اڄ اظهار تي رهيو آهي.

حقيقت ۾ صوفي بزرگن، امن جو پيغام ڏئي، محبت ۽ ميناج وارو ماحول، شاعريءَ ذريعي پيدا ڪيو. سندن ڪلام تي تصوف جو رنگ، اندر جو آواز ۽ روح جي صدا رهندي اچي. صوفي فقير حسن و عشق ۽ هجر کي وصال جي رنگ ۾ رنگي بيان ڪن ٿا. موسيقيءَ جي لحاظ، سندن ڪيفيت

۾ سرور ۽ ڪيف جاري رهندو اچي.

"جانب جو جمال" شاعريءَ جو محرڪ بہ آهي تہ ازلي عشق جو اُهڃاڻ بہ آهي. سائين داتا شاهہ ولايت بہ انساني اُنس جي سروپا سونهن تي فرمايو.

"آيا انس دي اولي ماهي، موهن ميم دي مرلي چائي"

سائين داتا ولايت علي شاهہ ڪي موجوده سجاده نشين داتا بگن شاهہ دوم تولد ٿيا تہ پاڻ فقيري پائي ٻاهر روانہ ٿيا. پاڻ فرمايائون:-

"تنهن جي خاطر ٿران در در، گداگر ٿي گهمان گهر گهر"

فراق ۾ ٿران ٿو، ٿيريدار جي نموني،
در در ڪريان گدائي، پينار جي نموني.

ڪِين ڪَن طالبن عرض ڪيو تہ دستور موافق درگاهہ ۾ رهو.

پاڻ فرمايائون:-

ورد وزبان سونڪي، سدا انجو اسم،
ياد ۾ نڪري ٿو، نسنگ نئون هي نظم.

سانون دين ايمان درڪار نهين، اڪ يار دا درسن ڪافي هي،
دولت زردي پياس نهين، اڪ رنگ پريا رانجهن ڪافي هي.

پاڻ "شاهہ حسن" جا شيدائي ۽ پنهنجي "حسن" ۾ پاڻ مستعرف ٿي فرمايائون!

تون آن باغ حسن جو گل گل،
اسان واس ونڻ لئہ بلبل.

اڪثرين جي ملڪ ۾ اهڙا محو رهيا جو فرمايائون!

"تنهنجي عينن صاف اشاري،
موهي وڌو ماري، تنهنجي نازڪ نينهن نظ ري."

ڪڏهن تہ "فراق ۽ ٿوراٿي" ۾ حيران ٿي فرمايائون تہ:-

"وهندي ايندو [illegible] اُهي

سازن کي سينگاري ايندا پرين اوتاري ”

تہ ڪاٿي فرمايائين ٿا:-

”پاڻي پيچ پنھل، مونسان پيار ڪيو.“

ڪڏھن ساقيءَ جي انتظار ۾ فرمائين ٿا:-

”سڏي ساقي ڏئي سرڪي،
ڏيڻ انجام سرجي ٿي.“

وري ساقي راضي ٿئي ٿو تہ:-

”ساقي مونکي ساغر ڏنو، سرڪ سوايو،
نشو نيھن وارو، خمر ٿيو خمارو.“

عشق جي باري ۾ فرمائي ٿو تہ:-

”نسنگ نانگو نينھن ڪيو آ، عشق ڪيو اثبات“
”آيو عشق اڳڻ شڪران چوان، سرمال مڏي قربان ڪيان“
”آيو پرين اندر ۾، باقي حجاب ڪھڙو“

دم ۽ ذڪر جي خيال ۾ فرمايائون:-

”غازي نہ ڪن تا غفلت، ڪم ۾ خيال دم جو،
اُٿڻ ويھڻ، سمھڻ ۾، ڪم ۾ خيال دم جو.“

مون ناچيز تي سندن ڪرم نوازي سال 1938ع کان تي ۽ نالو بہ قربان علي زڪيائون. امر ڪيائون تہ اوھان فقيرن جا ٻول قلمبند ڪري ”ڪشڪول صوفي“ تيار ڪريو. جنھن جو نچوڙ ”صوفي ساجاہ“ اظھاري عام ٿيو. ان اچر ۽ پچر، سور ۽ سوز، سڪ ۽ ساجاھ جي سرڪي نصيب ٿي. آءُ پنھنجي خوشقسمتي ۽ خوشبختي ٿو سمجھان جو بيماريءَ جي حال ۾ بہ موجوده داتا بگن شاھ دوم رسالہ ”داتا فياض“ ۽ ”داتا ولايت“ جي سنوارڻ جو ڪم سپرد ڪيو، جو 1982 ۾ راس ڪيم. ”داتا فياض“ جو ابتدائي رسالو ھدايت علي فقير تارڪ نجفي تونيہ لالو رائنڪ تيار ڪيو.

وري داتا فيض درياہ اڪيڊمي ڏڪڻ وڏا شڪارپور ضلع جا ڪارڪن مبارڪ جا مستحق آهن. جن پڇائيءَ جو سلسلو جاري رکيو آهي. هي رسالو "انباهہ ۾ آڙاهہ" جنهن کي مهدي شاهہ فياضي ترتيب ڏنو آهي، ان ڪڙيءَ جو هڪ حصو آهي. دعا آهي تہ اها صوفي اڪيڊمي انباهي ٿڙيءَ مان تلاءُ يا قطري مان قلزم تي جوت جاڳائيندي. (آمين)

"جوڳي جوت جلائي ويا، رانجهن رنگ رلائي ويا.

مون سي ڏنا ماءُ! جنين ڏنو پرينءَ کي،

تنين سندي ڪاءُ! ڪري سگهان نہ ڳالهڙي.

"شاهہ"

صوفي قربان علي قربان خاصخيلي

سڪ جو طالب: درگاهہ انباهہ شريف.

سوانح حيات

انباهہ تي نالو: - انباهہ شريف چڪ تائون جي لڳ اتر ۾ هڪ ننڍڙو ڳوٺ آهي. هي درگاهہ تعلقہ لکي غلام شاهہ ضلع شڪارپور سنڌ ۾ آهي. هيءَ ڳوٺ، سنڌو درياءَ جي جهلي بند سان پر ۾ اولهہ طرف آهي. روايت آهي تہ گذريل زماني ۾ درياءَ بادشاهہ جڏهن موج ۾ ايندو هو ۽ ڪچو ٻڏندو هو تہ مالوند ماڻهو پنهنجو چوپايو مال ڪاهي اچي موجوده ڳوٺ انباہ وٽ جمع ٿيندا هئا. جنهن سبب چوپائي مال جا هنبوهہ لڳي ويندا هئا ۽ انهيءَ لفظ "هنبوهہ" مان صورتخطي ٿري عشق جو "انبوهہ" تي ۽ داتا فيض درياہ جيلاني عشق جو "انبوهہ" اظهار ڪيو. بعد ۾ لفظ "انبوهہ" جو تلفظ بدلجي "هنباہ" يا "انباہ" ٿيو ۽ داتا ولايت علي شاهہ رح جن فرمايو آهي تہ: -

"آهن انباهہ ۾ آڙاهہ،

جنگي جنگاھ جنگ وارا."

سائين تاج محمد شاھ اول:- سائين تاج محمد شاھ اول داتا فياض الله جيلاني جن جا وڏا پاءُ هئا. داتا جن فرمايس تہ اوھان شادي ڪريو اوهان جي نسب مان گل پيدا ٿيندو ۽ داتا شاھ بگن اول جن تولد ٿيا.

سائين بگن شاھ اول عرف بابا پير شاھ دوم:- سائين بگن شاھ اول داتا فيض درياھ جي وقت ۾ تولد ٿيا، داتا فرمائيندو هون تہ "بابا اچي ويو، درگاھ جو مالڪ اچي ويو." سائين بگن شاھ ننڍپڻ ۾ ٻاهر مال جي سانگي ويندا هئا تہ مال ٻاهران هلڪو هٽي بيهي يا ويهي رهندو هو. سائين بگن شاھ اول لوڙهي ۾ رهيا ۽ داتا ولايت علي شاھ جيلاني بہ جنم پاتو، ڀڳت ڪنور رام اڪثر حاضري ڀرڻ ايندو هو.

لوڙهي ۾ رياضت، دم ذڪر جي ڪاھ، اوجاڳي جا شائق، ويراڳ سندن خوراڪ، صلح، صفائي ۽ ترڪ سندن شيوو هوندو هون، ان وقت ۾ فقراءَ جو سوا پهر سٿير تي گذران هو. سائين بگن شاھ اول 18 ذوالحج 1345ھ ۾ وصال ڪيو. سندس ميلو هر سال 17 ذوالحج تي ٿيندو آهي. ۽ گادي داتا ولايت علي شاھ جيلاني جن جي حوالي رهي.

سائين بگن شاھ اول جي اڳيان لونگ فقير ۽ ٻهاول فقير لاشاري (ڪنڌڙي) شير جامي سان انئي پهر ويراڳي هوندا هئا. داتا ولايت علي شاھ جو اوائلي دور:- سائين داتا ولايت علي شاھ ولايت جي صاحب هن جهان ۾ جامون 1329ھ ۾ جنم پاتو سائين داتا فياض جي برقعہ مٽ کان چار سال پوءِ هن سرزمين تي وارد ٿيا، ۽ سائين بگن شاھ اول جي وصال وقت 16 سالن جا هئا. هن درگاھ جو اصول داتا فيض درياھ کان وٺي داتا ولايت علي شاھ رح جيلاني تائين گادي نشين لوڙهي ۾ رهندا آيا. هن دربار ۾ جنهن بہ سجاده نشين کي وليعد سجاده تولد ٿيندو هو تہ گاديءَ جو ٻاران صاحبزادي جي حوالي ڪري پاڻ سجاده نشين گوشہ نشيني ۽ گمناميءَ

۾ رهندا هئا. مثلن:- داتا ولايت علي شاهہ رح جن آئيا تہ سندن والد بزرگوار ائين ڪيو داتا ولايت علي شاهہ جن کي جڏهن سندن وڏي ڀاءُ مست ڪامل شاهہ تنگ ڪيو تڏهن ارشاد ٿيو تہ اسان پاڻ اچي رهيا آهيون. پاڻهي مست تڏو ٿيندو، ۽ اوهان کي رياضت خاطر ٻاهر اجازت ٿيندي، جلد موجوده شاهہ بڳن دوم تولد ٿيو تہ داتا ولايت علي شاهہ بہ ائين ڪيو ۽ مست بہ تڏو ٿي ويو ۽ چمندي ڄام جو سجود ڪيو.

ڪامل مرشد:- پاڻ فرمائيندا هئا تہ (داتا فيض درياهہ) پنهنجي ڀائيٽہ بابا شاهہ بڳن اول ۾ سمايو ۽ ڪيس حياتيءَ ۾ گاديءَ جو حقدر بنايو شايد ان ۾ بہ ڪو راز هو تہ متان ڏاڏا تاج محمد شاهہ ۽ ڏاڏا جان محمد شاهہ ۾ نفاق پوي. مون کي فيض باطني داتا فيض درياهہ ۽ ظاهري داتا شاهہ بڳن اول کان نصيب ٿيو. جمڻ سان بابا گوشہ نشين ٿيا ۽ پورو درگاهہ جو وزن سر تي آئيو. سندن وصال بعد وري مون وٽ موجوده بڳن شاهہ دوم چولو بدلائي آئيو. مون ڪيس بابا جو نام ۽ مرشد ڄاڻي سڀ بار متس رکي سير و سفر اختيار ڪيو.

چڏي "شاهہ ولايت" شاهي خوش ٿي ڪيم گدائي،
پرين پاڻ مٿائي - واپار جي نموني.

سير و سفر:- سائين داتا ولايت علي شاهہ مالڪن جي فرمان مطابق لوڙهي کان ٻاهر نڪري رياضت جي بهاني در در عشق جي اظهار ڪئي، نہ تہ رات جو پيٽ ۾ ٻاهر وڃي رات ٿي لوڙهي ۽ درگاهہ تي موٽڻو پوندو هو. پهريان ڪيس لاڙڪاڻي وڃڻ جو امر ٿيو. جو بچپن ۾ داتا فيض درياهہ بہ لاڙڪاڻي کان نوشهرو فيروز ويا هئا. ان وقت فقراءُ بہ جام هيو.

اهي آڌوتي اڻ موٽ ۽ ويراڳي سازن کي سينگاري، سائڻ راهي ٿيا. پهريائين پيرين پنڌ ڪشتو (ڪشڪول) کڻي سيرو سفر ڪرڻو پيو، پوءِ آهستي آهستي گهوڙن ۽ اٺن جي سواري مهيا ٿي، اهو وقت بہ آئيو جو

گهوڙا ۽ اُٺ جام ۽ پيادي فقراهہ جو ڳاڻاٽو نہ هو. ڪڏهن تہ سنڌو درياهہ ۽ نارا ڪئنال ذريعہ اوپارا، لهوارا ٻيڙين تي سفر ٿيا، ڪڏهن ٽانگا، اُٺ گاڏا ۽ جيپ بہ سفر ۾ ٿي. اجمير شريف بہ فقراءِ حمزه علي فقير، همت علي فقير، ورپل شاهہ، رحم فقير، جادل، حاجي عيسيٰ، حاجي خيرمحمد ۽ ٻين سان ريل گاڏي رستي درشن ڪيائون. پاڻ تہ بادشاهہ "شاهہ حسن" ڏسي حيران ٿيا، بلڪ پاڻ بہ ماڻهن جون دليون موهي موٽيا، ڪڏهن تہ درگاهہ جهوڪ شريف، ڀٽ شاهہ ۽ سيوهاڻي سرڪار تي مينڊين جا سهرا ۽ گيت ڳايائون. ڪڏهن تہ ٺٽ ۽ جبل جا فقراءِ سميت سي ٿيا، ڪڏهن تہ تجل شريف، ٽاڙهيارو، ٻڪار ۽ ساهارو پهچڻ ٿيو تہ ڪڏهن لاڙڪاڻو، وڳڻ، لالورائنڪ، ڏوڪري باقراڻي، لونگاڻي، شڪارپور، سکر، روهڙي ۽ فتح پور بلوچستان عشقي آماجگاهہ ٿيا. ڪڏهن تہ ڪڇي جا سير تہ ڪڏهن دڙي، ڀنر ۽ ڪنڊڪوٽ تہ ڪڏهن پنو عاقل، گهوٽڪي، ماٿيلہ ۽ خصوصن بوزدار وڏا، عشقي مرڪز بنيا، جڏهن سير و سفر ۾ فقراءِ سميت هلندا هئا تہ جبل بہ وڄندا هئا ۽ هزارين ماڻهون سندن درشن جي انتظار ۾ هوندا هئا. فقراءِ جو سپہ سالار غلام نبي شاهہ جيلاني ۽ فقراءِ جو جمعدار جاڙو مست هوندو هو. بوزدار ساءِ حسين شاهہ جيلاني بن علي محمد شاهہ تي خاص پيار هون. اُتي هفتن جا هفتا ۽ مهينن جا مهينا فقراءِ سميت رهندا هئا. وٽن خاص قربان علي خاصخيلي فقير بہ رهندو هو. ڪيئي مست ۽ ابدال ساڻن گڏ رهندا هئا. حمزه علي فقير مهر سان قرب جو نڪاح هون. سندن وصال بعد اُن فقير بہ ميلي ۾ دم ڏنو ۽ درگاهہ تي رکيل آهي. سندن منظور نظر مير حاجي شاهہ ڏنو سندراڻي بہ وصال ڪري ويو. هاڻي سندن ساٿ جو پراڻو ويراڳي ۽ طالب همت علي فقير لولاڻي موجود آهي. آخر ۾ سفر ماڻي درگاهہ شريف تي پهتا، اُتان اصل سفر جي تياري ڪيائون ۽ اهل بقا جو شرف ماڻيائون.

جهد جفائون: - دزگاهہ جون جايون خستہ حاليءَ ۾ هيون، پوري شهرجو پاڻي درگاهہ ۾ ايندو هو. هيناهين، ڪلر، ڪانديراءَ وچ ميخاني مان واهہ وهندر ڏسي رياضت چالو ڪئي ويئي. داتا فيض درياءَ جو قرب ٿيو. ”امرت سر“ ڪان چرن سنگهہ نالي هڪ سک درگاهہ تي پهتو جنهن کي داتا ولايت علي شاهہ جن مسلمان ڪيو ۽ متس نالو محمد صالح شيخ رکيو. ان اچي همٿ ڏياري تہ، ”مونکي ارشاد ٿيو آهي تہ پنج قبار وضو ۽ نهيل بنگلي جي ڇت وجي راس ڪر. جو ڇهتيرن تي الفاظ ۽ آيتون قائم رهڻا آهن. گڏهہ ڌاريو، فقير ۽ مريد هٿ ڪريو، ڪاٺ هٿ ڪريو متي ڍورايو، ڀراءَ ڪرايو ۽ ڪورا پچرايو آسري الله جي سگهن هٿين، هٿ ڳنڍيو ويو. واهہ ٻاهران ڪرايو ويو ميخانہ ۾ ايترو ڀراءَ نيو جو هاڻي درگاهہ جو پاڻي ٻاهر وڃي ٿو قبا راس ٿيا. بنگلو راس ٿيو ۽ چوگرد فقراءَ جي رهڻ لاءِ پکسرا اوتارا جڙيا. روضي اطهر تي ايراني ڪاشيءَ ۽ هيري جو ڪم ٿيو. انهيءَ جهد جفا ۾ ورهيہ لڳا، ۽ فقيرن جي رياضت رنگ لاتو. رات ڏينهن ڪم، بچت وقت ويراڳ ۽ باقي ٽائيم سيرو سفر ۾ صرف ٿيو.

داتا ولايت شاهہ مهيني جا مهينا فقراءَ سميت سيلان ۾، تہ موجوده سجاده نشين داتا بگن شاهہ دوم ان وقت ننڍڙو، باقي فقراءَ سان گڏ درگاهہ جي رياضت ۾ مشغول رهيو. ننگر جاري وساري رهيو ۽ اڄ بہ جاري آهي. اهو مستري محمد صالح شيخ بہ وصال ڪري ويو. جو درگاهہ تي رکيل آهي. اڄ داتا جي دربار اجميري درشن وتان آهي. سائين داتا ولايت علي شاهہ شڪل جا تمام سهڻا، قدآور، سڌي ۽ سروڪاني، پيشاني ويڪري ۽ ڀهڪندڙ، منهن مبارڪ تي هلڪي ماتا جا نشان، منهن جي ڪبي پاسي، بابا وانگر اسو (ٽڙو) ۽ اکيون وڏيون نمائيون، سدائين خماريل هين، سونهاري پوري، متي جا وار ڊگها، سدائين سينگار سندن شيوو هو. متي تي ڳيڙم ٽوپ، گيڙو ۽ ساثي دستار ٻڌندا هئا. ڀهرياڻ ۽ سٺڻ وڏي ۽

صاف، پيرن ۾ بوٽ هوندو هون. ٻانهن ۾ سونو ڪولابو ۽ پيرن ۾ ڪڙو يا چانديءَ جي زنجيري هوندي هين. ڪاري ڪتي، ڪمبل ۽ لڪڻ ساڻ رکندا هئا. دستار اهڙي ٻڌندا هئا يا پوشاڪ اهڙي پهريندا هئا يا سندن اوچو قد ۽ سڏي ڪائي ڏسي ماڻهون سندن هلت، ٻيهڪ ۽ گفتار تي موهت رهندا هئا ٻين درگاهن جا طالب به سڪ مان نہ ڌاپندا هئا.

”پڌرو پنهل پيارو، سهڻو سدا هو سپ ۾“

”تنهن جا ناز نيڻ نرالا، لالڻ لڏي لکن ۾“ ”شير خان فقير“

پورو سارو پڙهيل، ليڪن لدني علم جا صاحب هئا، سواريءَ جا شوقين ۽ شعرو شاعريءَ سان چاهہ هون، تمام خوش مزاج ۽ غريبن جا يار هئا، هرڪو پائيندو هو تہ داتا منهنجو آهي ۽ آءُ داتا جو آهيان. دائما وٽن فقراءَ جام رهندو هو. مست ۽ مجنون بہ شامل هئا، هرهڪ جي سنڀال پاڻ رکندا هئا. ويراڳيءَ اوجاڳو ڏاج هين، لنگر جاري ۽ سواليءَ جو سوال پورو ڪندا هيا. داتا جنهن بہ ميلي ۾ پهتو تہ اُهو ميلو ڀرپور تي ويندو هو، يا جتي پاڻ رهيا تہ جٽڪ هر گهڙي ميلو هو. سندن رهت قرب ۽ گفتار، پورو ملڪ ۽ ماڻهو مطيع بنايا، پاڻ ائين پهر ڪاڌو واپرائيندا هئا. فقراءَ ڪي پوشاڪ ۽ ڪرايو بہ ڏياريندا هئا. ڪنهنکي نہ رنج نہ ڪيائون، ڪو زمانو تہ پاڻ هٿن سان لنگر هلائيندا هئا، هيٺ ويهڻ، جاڳڻ، رب جي يادگيري ۽ دم ڪاهڻ جي تلقين سندن شيوو هو.

نظريہ وحدت الوجودي:- داتا ولايت علي شاهہ جن پنهنجي ڏاڏا داتا فيض درياهہ ۽ بابا بگن شاهہ اول جي نقش قدم تي همہ اوست جا حامي هئا. پاڻ پنهنجي پاڻ تي موهت ۽ دائما شاهہ حسن تي حيران رهيا.

پاڻ:- **المجاز قنطرة الحقيقت**، مجاز حقيقت جي پوڙي آهي ۽ **المجاز يوصل بالحقيقت**، مجاز ڳنڍي ٿو حقيقت سان، جا شيدائي رهيا. سندن آهہ ڪويل جي ڪوڪ ۽ ڪونج جي ڪرڪي جهڙي هئي. جيئن

تہ سموري جهان کي دستگير جو فيض مليل آهي ۽ هر علم ظاهري توڙي باطني دستگيري درگاهہ تان سيني پني ورتو آهي اهڙيءَ طرح داتا ولايت علي شاهہ جن دستگير جي اولاد ۽ خود دستگير هئا. ان ڪري پاڻ شاعري جو ڪو بہ استاد نہ ورتائون ۽ نہ ئي ڪنهن کان شاعري سکيا. ليڪن سمورو شعر و ڪلام عشقي اثر ۽ عشق الهي ۾ چيو اٿن.

سندن شعر و ڪلام من خدايم ۽ انا الحق جو آواز ۽ تجنيسي انداز ۾ آهي. هر شعر ۾ ڏسبو تہ پاڻ هر دم اباڻڪا، محبوب جي حسن ۾ گم ۽ سندن تشريح ۾ سرگردان رهندا هئا.

مثلا:- ”مونکي جيجل جادوگر جوڳي، ويراڳي ويا منتر چلائي.“

2- ”اوچتي اڙي وئي، دل دلدار سان“

3- ”حسن سردار ڪيا سينگار، ڪليا گلزار گلزار.“

ڪتي تہ:-

”تنهنجي نينهن ڪيونفي، ويڙو وهم ويچار.“

”عشق اچي اثبات ڪيڙو، انا الحق جو آواز“

پاڻ فرمائيندا هئا تہ، دنيا جي دوستي بازاري فالودي مثل ۽ زهري نانگ آهي، جن ان سان دل لڳائي. اُهي ان ۾ هجي ويا ڇو تہ ذڪر الاهي کان غفلت جي سزا، دنيا جي محنت آهي.

پاڻ فرمائيندا هئا تہ، صوفي انهيءَ روشنيءَ جو مثال آهي جنهن ۾ سج جي گهرج نہ آهي. عشق روحي حياتي ۽ پاڻ کي ترڪ روحاني زهد آهي، ڇو تہ جيسين دل مان خودي نہ ويندي تيسين خد املڻ مشڪل آهي.

پاڻ فرمائيندا هئا تہ ،وجود ۾ شريعت ڪير آهي. مرشد طريقت جو سنباڻ آهي. دل حق تعاليٰ جي ڪرسي آهي. رات طالب لاءِ ڏهي آهي، معرفت ولوڙو ۽ حقيقت ان جو مکڻ آهي.

پاڻ فرمائيندا هئا تہ، انسان پاڻيءَ جو پتلو آهي، جي هلندو يعني دم

ڪاهيندو تہ بيٺل پاڻيءَ جيان بانس نہ ڪندو.

1- "جو دم غافل سو دم ڪافر"

2- "دم دي سرت سنيال رکين، دم هني اسرار الاهي دا."

پاڻ فرمائيندا هئا تہ، دنيا جو نشو ۽ ڏؤ، رب کان گهراهي آڻيندو آهي. خدا وارن کي باهہ کان بہ وڌ رب جي خوف جو سانتو رهندو ۽ ايرندو آهي.

"وهامي ويندياءِ، پوءِ گهڻا هڻيندين هٿڙا"

حيواني جامون ڇڏي، سنبري فڪر سان موت کي منهن ڏي رب سان گڏ انجو يادگيرو رک!

"ڪريو يادگيرو موت جو وڏي عبادت آءِ،

جنين موت وساريو، واءِ تنين لاءِ واءِ."

آخري سفر، آرامگاهہ ۽ عشقي سوال:- سير و سفر ڪري سنہ **1981**ع ۾ واپس درگاهہ انباهہ شريف پهتا ۽ اتي بيماريءَ جي آرزو تي پاڻ فرمائيندا هئا تہ هيءَ بيماري، مالڪن جي موڪليل نعمت آهي هن کي عشق جو عتاب ڄاڻو.

"جيڪي ڏنائون، سو سيوني سهہ جندڙي،

مر چوءِ ڇنائون، اي پڻ ڳنديو سڄڻين."

(شاهہ سائين)

پاڻ فرمائيندا هيا تہ.

"ڏک وڏوني ڏيل، تہ بہ زيب نہ متيان ذات جو."

پريت جا پياسي ۽ محنت جا متوالا طالب ۽ مريد ملاقاتيون ڪندا رهيا، ڊسمبر سنہ **1981**ع ۾ لاڙڪاڻي سادن وٽ پهچي، درشن ڪرايائون. مارچ سنہ **1982**ع ۾ قربان علي قربان خاصخيليءَ کي طلب ڪيائون. جنهن سندن ڪيسٽ پراڻي ۽ "ڪشڪول صوفي" پڙهي ٻڌايو عين موقعہ کان اڳ مير حاجي شاهہ نہ سنڌرائي فقير جو سندن محبوب بہ هيو ۽ ڪيس وڏو پٽ چوندا هئا، اهو

پهچي ويو. عين موقعي تي پياري طالب مير علي گوهر سندراڻي کي بہ گهرائي ورتائون. سندن نينگر موجود، شاهہ بگن ڏوم ۽ پوٽو سائين جان محمد شاهہ سوم موجود رهيا، تن سان آخري روح رهاڻ ڪري، طالبن کي آخري تلقين ڏنائون. ڪائنس پڇيو ويو تہ عشق ڇا آهي؟ پاڻ فرمايائون تہ انتظار. سندن غسل وصيت مطابق، فقير الهہ بخش چنہ "اُداسي" پنو عاقل ۽ سيد علي اڪبر شاهہ لاڙڪاڻو سرانجام ڏنو.

پاڻ 17 مارچ سنہ 1982ع اربع ڏينهن 4 بجہ شام مطابق 20 جمادالاول بسنہ 1402هجري الداعي اجل کي لبيڪ چئي دارالبقا راهي ٿيا. سندن مزار مبارڪ درگاهہ شريف تي آهي. جتي هر سال 17، 18، 19 تاريخ مارچ ۾ ڌام ڌوم سان ميلو ملهايو ويندو آهي.

انا لله وانا اليہ راجعون.

تبرڪون:- داتا جن جي عام استعمال جون شيون جن ۾ ڪنٺو، ڪولابو، ڏنڊو ۽ ڪشتو شامل آهي سندن درگاهہ مبارڪ تي رکيل آهن.

منخانہ:- داتا جن جا هونءَ تہ سموري سنڌ تقريبن هر ضلعي ۾ منخانہ آهن. پر هينئين منخانن ۾ پاڻ زندگيءَ جو گهڻو حصو گذاريائون.

ابڙي وارو منخانو، شاهہ حسين وارو منخانو، پنو عاقل وارو منخانو، ڌوڪري وارو منخانو، محمد خان وارو منخانو (ضلع لاڙڪاڻو) خيرپور وارو منخانو، سکر وارو منخانو، گوندرڙو وارو منخانو، توڪل فقير وارو منخانو (لاڪا روڊ) وغيرہ.

صحبتي ۽ همعصر:-(داتا جن جا هون تہ تمام گهڻا صحبتي ۽ همعصرهئا پر انهن مان ڪي خاص نالا هيٺ آڇجن ٿا.

ضلع شڪارپور:- پير شاهہ ۽ علي شاهہ سائين سهڪجي مولوي عبدالعزيز چڪ، دريا خان فقير هدايت فقير جيهو غلام شاهہ غازي، محمد اسماعيل شاهہ بيرنگ، غلام مهدي شاهہ، هادي حسن شاهہ مست مقيم، فدا حسين شاهہ، بچل فقير، امام الدين فقير وغيرہ.

ضلع سکر:- انور شاهہ بخاري، منگهن فقير، محمد فقير گهوٽو، بادل فقير گڏاٽي، درمحمد فقير زنگيجہ، غلام رسول فقير ڏيٿو، بيگ محمد فقير ۽ فقير سبحان بخش، پير رسول شاهہ گٽنگ وغيره.

ضلع لاڙڪاڻو:- سين علي شاهہ (نبي شاهہ وڳڻ) غمدل فقير رتو ديرو! فقير غلام مصطفيٰ جوکيو وغيره. ضلع خيرپور:- نصير محمد فقير جلالاڻي، علي گل فقير جلالاڻي، پڃل فقير شر، فولاد علي فقير شر، درمحمد فقير دوم حيسباڻي، ظفر علي فقير حيسباڻي، علي محمد فقير ٽالپر، عبدالحق سائين فاروقي، حاجي غلام مرتضيٰ شاهہ گمبٽ، صوفي ولي محمد فقير تجل، ميان علي قطب فقير تجل وغيره.

حيدرآباد ضلع:- صوفي عبدالستار دوم جهوڪ شريف، محمد فقير ڪتيان، الهہ بخش ملاح، سائين محمد جڙيل شاهہ "يٽ" وغيره. نواب شاهہ ضلع:- فقير مهدي شاهہ سائين جهانيہ خدادوست فقير آهر شريف وغيره جيڪب آباد ضلع:- حاجي جيلاني شاهہ دوداپوري، ڪامل شاهہ ڪنڌڪوٽ، وغيره.

سخاوت:- داتا ولايت جن پاڻ وڏا سخي هوندا هوا جيڪو بہ سوالي وٽن ايندو هو اهو خالي نہ موٽيو پاڻ اٺ گهوڙن ڏاندن ۽ روڪ پئسن جي سخا ڪندا هئا ڪڏهن ڪڏهن تہ جان جا ڪپڙا بہ سخا ۾ ڏئي ڇڏيندا هئا سندن در تان ڪوبہ سوالي خالي نہ موٽيو انڪري سندن داتا جولقب مليو پاڻ وقت جا وڏا ڏاتار هئا سندن سخا جون ڳالهيون اڄ بہ عوام ۽ فقراء جي زبان تي سرزد آهن.

طالب:- داتا ولايت علي شاهہ جن جا طالب مريد هند سنڌ جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ موجود آهن انهن مان ڪجهہ صاحب منزل طالبن جا نالا هيٺ ڏجن ٿا.

سيد بگن شاهہ جيلاني دوم ڳوٺ انباهہ شريف.

مستري محمد صالح شيخ، ملنگ شاهہ، مير حاجي شاهہ ڏنو فقير سندراڻي "مشتاق" حبيب الله فقير مهيسر بابو حمزه علي فقير مهر، حاجي عيسيٰ مهر، احمد فقير ملاح، مير علي گوهر فقير سندراڻي، رحم فقير ماڇي، ميانداد فقير گهنڊئي، ديدار فقير لکڻ، فقير الهڏايو

پهچي ويو. عين موقعي تي پياري طالب مير علي گوهر سندراڻي کي ٻه گهرائي ورتائون. سندن نينگر موجود: شاهہ بگن دوم ۽ پوٽو سائين جان محمد شاهہ سوم موجود رهيا، تن سان آخري روح رهاڻ ڪري، طالبن کي آخري تلقين ڏنائون.

ڪائنس پڇيو ويو تہ عشق ڇا آهي؟ پاڻ فرمايائون تہ انتظار. سندن غسل وصيت مطابق، فقير الهہ بخش چنہ "اُداسي" پنو عاقل ۽ سيد علي اڪبر شاهہ لاڙڪاڻو سرانجام ڏنو.

پاڻ 17 مارچ سنہ 1982ع اربع ڏينهن 4 بجہ شام مطابق 20 جمادلاول بسنہ 1402هجري الداعي اجل کي لبيڪ چئي دارالبقا راهي ٿيا. سندن مزار مبارڪ درگاهہ شريف تي آهي. جتي هر سال 17، 18، 19 تاريخ مارچ ۾ ڏام ڏوم سان ميلو ملهايو ويندو آهي.

انا لله وانا اليہ راجعون.

تبرڪون:- داتا جن جي عام استعمال جون شيون جن ۾ ڪنبو، گولابو، ڏنڊو ۽ ڪشتو شامل آهي سندن درگاهہ مبارڪ تي رکيل آهن.

مٿخانہ:- داتا جن جا هونءَ تہ سموري سنڌ تقريبن هر ضلعي ۾ مٿخانہ آهن. پر هينئن مٿخانن ۾ پاڻ زندگيءَ جو گهڻو حصو گذاريائون.

ابڙي وارو مٿخانو، شاهہ حسين وارو مٿخانو، پنو عاقل وارو مٿخانو، ڏوڪري وارو مٿخانو، محمد خان وارو مٿخانو (ضلع لاڙڪاڻو) خيرپور وارو مٿخانو، سکر وارو مٿخانو، گوندرڙو وارو مٿخانو، توڪل فقير وارو مٿخانو (لاڪا روڊ) وغيره.

صحبتي ۽ همعصر:- (داتا جن جا هون تہ تمام گهڻا صحبتي ۽ همعصرهئا پر انهن مان ڪي خاص نالا هيٺ آڇجن ٿا.

ضلع شڪارپور:- پير شاهہ ۽ علي شاهہ سائين سهڪجي مولوي عبدالعزيز چڪ، دريا خان فقير هدايت فقير جيهو غلام شاهہ غازي، محمد اسماعيل شاهہ بيرنگ، غلام مهدي شاهہ، هادي حسن شاهہ مست مقيم، فدا حسين ساهہ، بچل فقير، امام الدين فقير وغيره.

جاگيرائي، پيرل فقير مهر، خيرمحمد ڪلهوڙو، ڀائي چنچل داس، ڀائي موتي رام، ڀائي سدا رنگ مل.
استاد هادي بخش خاصخيلي، رنگل شاهه، جڙيل فقير مستانو علي محمد شاهه دوم ۽ قرار فقير رند، وريل فقير ابڙو (دوم).

"شجرو"

داتا ولايت علي شاهه جيلاني رح کان مولا مشڪل ڪشا امام علي المرتضيٰ تائين)

داتا ولايت علي شاهه بن سيد بگن شاهه اول بن سيد تاج محمد شاهه بن سيد حاجي پير شاهه بن سيد حاجي شاهه بن سيد فتح علي شاهه بن سيد عبداللطيف شاهه بن سيد محمد باقر شاهه بن سيد محمد شاهه بن سيد محمد يوسف شاهه بن سيد محمد شاهه بن سيد عبدالوهاب شاهه بن سيد الهيار شاهه بن سيد عبدالقادر شاهه بن سيد ثاني شاهه بن سيد عبدالوهاب شاهه بن سيد تاج الدين شاهه بن سيد قاسم الدين شاهه بن سيد علاؤ الدين شاهه بن سيد محمد يوسف شاهه بن سيد شرف الدين شاهه بن سيد ذڪريٰ شاهه بن سيد حسين شاهه بن سيد بهاؤالدين شاهه بن سيد تاج الدين شاهه بن سيد ابوبڪر شاهه بن سيد عبدالرزاق شاهه بن سيد ڪامل مرشد، عارف باالله پير دستگير قطب رباني پير عبدالقادر جيلاني، قدس الله سره العزيز بن سيد ابو صالح شاهه بن سيد موسيٰ جيلي شاهه بن سيد عبدالله شاهه بن سيد محي الدين شاهه بن سيد عابالدين شاهه بن سيد محمد داؤد طائي شاهه بن سيد موسيٰ ذڪريٰ شاهه بن سيد عبدالرزاق شاهه بنس يد موسيٰ اجون شاهه بن سيد حسن المثنيٰ شاهه بن سيد امام حسن عليه السلام بن سيد امام مولىٰ علي المرتضيٰ بن حضرت ابو طالب رحه.

بيت:-

جلوو تنهنجو جيلاني اچي تيو اظهار،
ملڪن ۾ مشهور آ، نور تنهنجو انوار،
فيض تنهنجي داتا فياض، آهي عالم ۾ آشڪار،
آهين ”شاهہ ولايت“ جو، تون داتا نگهدار،
پرين پساءِ ديدار، سڪايل کي سيدا!

★

مرشدن مون کي مام ڏني، تہ ره اصل جي اهڃاڻ،
”ان الله يا مرڪم“ چئي، تون پاڻ نہ آڏو آڻ،
”شاهہ ولايت“ عاشق صادق، تون موج محبت ماڻ،
صوفي سر سڃاڻ، تہ درشن پسين دلبر جو.

★

گرينان گيان نہ ڪوئي، ڪو ڪوڙين پڙهي ڪتاب،
پڳ ٻڌي پڌرائي ڪري، دنيا ڪارڻ دولاب،
”الدنيا جيفتہ طالبها ڪلاب“ بيخوديءَ جو باب،
”وفي انفسڪم افلاتبصرون،، نوري ڪول نقاب،
”شاهہ ولايت“ وحدت جو، تيو شوق شتاب،
وڃائي هٿئن سندا حباب، تي بيرنگ بحر عميق ۾.

★

بيرنگ بحر عميق ۾، هوندين سدا حيات،
”لايفوت ولايموت“، مور نہ تنين مات،
”لا“ سندو لحم تي، اُڙهو قادري ڪات،
اوري ڇڏ اونداهہ کي، پس توحيدي تجلات،
”الف“ تيو اثبات، ”شاهہ ولايت“ شوق ۾.

★

رهـبـر جي رمز جو، ڪـي رنـد وٺـن راد،
اڄ پـيـئـن آب حـيـات جي، اوري ڇڏن اونـداهہ،
وهلو گڏين ويجهڙو، والي "ولايت شاهہ"،
لوچي لڌائون الله، سوجهي ساهہ پساهہ ۾.

★

بيشڪ بهادر سو آهي، جنهن وڃايو وجود
لاهي لاڳاپا لوڪ جا، پاڻ ڪري نابود،
خلق الادم عليٰ صورته، ايهو سمجهي ڪري سجود،
واصل "ولايت شاهہ" تئي، جيڪو وڃائي غير غدود،
مرد اهو معبود، جيڪو پاڻ وڃائي پڌرو تئي.

"وصال نامون"

داتا بگن شاهہ جيلاني دوم

شرف شفقت شوق سان، شاهہ ولايت شان هو،
غوث صمداني جو درجو، مڙني مٿان مان هو.
تـيـو فقر جو فـيـضـور، راهہ نما روشن ضمير،
من خدايم موجود محڪم، اهو سندن اعلان هو.
قدم قادر ڪل تي قائم، جاءِ بجاءِ جنسار ۾،
سير ثابت ڪيائين سارو، مالڪ لامڪان هو.
منهن مبارڪ محمدي، صاف صورت تنهن سندي،
سر علي، هادي و مهدي، پنج تن نسل نشان هو.
يتيمن جو يار هو، ضعيفن ذمہ وار هو،
صوفي سالڪ سردار هو، سر حسيني سامان هو.
روشن ستارو راهہ جو، دائم دلين جو دستگير،
پيشوءِ پياسي پيار جو، پسڻ لئہ پهلوان هو.

جيڪي چيائين سو ٿيو، آخر منهنجو ڏسندؤ لقاءُ،
سچ آهيان ڪچ ڪينڪي، فائق سندو فرمان هو.
دل سدا توسان هجي، آهي فقيرن هيءُ مرض،
معلوم منهنجو توکي منا، هيءُ درد جو داستان هو.
مشتاق توسان موج ۾، سهڻي محبت سرتاج ۾،
الله واري اوج ۾، پيو نا رهيو ارمان هو.
حشمت هميشه هاشمي، هڪل هر دم حيدري،
جلوه گر جڳ ۾ سدا، جوش با جولان هو.
باهمت هر حال خود، عاشق حسن جمال خود،
لڄ پرور لعل خود داتا دلين جو دان هو.
پاڻ ڪيائين پورا سخن، حاسد ڇا ڄاڻن حال کي،
اُٺڻ، ويهڻ" موتي اچڻ، سڀ عشق جو امتحان هو.
بيشڪ برابر بره ۾، سائين سخي سلطان هو،
ناقص هيءُ بيڪسن "بگن" در تنهين دربان هو.

★

محبت جي ميدان ۾ نسگ تي نروار
صوفي پنهنجي سرتي سچ جو سفر سار
لاهي لاڳاپا لوڪ جا وجود هي وسار
اوکو پند الله جو ڏس طالب تري تار
وحدت جو شاهہ ولايت وڪرتون وهار
بره وارو بار پنير پاڳي آئيو.

★

محبت جي ميدان ۾ ڏس جوڳين جي جڳت
صوفين جي سچ ڏي آسامين کي سنب ت

الله جي شاهہ ولايت حاصل ڪيائون حقيقت
منجهئون موج محبت ملياسي محبوب سين

★

رهبر جي رمز جو ڪي رند سڃاڻن راز
نانگن ڪي نياز جو ٿيو الستي آواز
برهہ جي بازيءَ ۾ بيخود ٿيا بياز
شاهہ ولايت شوق جو ڪيو نيهن نواز
محبتي مجاز پير مغان مون پڌرو ٿيو.

★

آءُ اڃي ڏس حال سگهو منهنجا سپرين
ڏکيا گذاريان ڏينهڙا سڪندي ٿيا هن سال
نماڻي هن نڌر جا توين هيٺا حال
شاهہ ولايت شال ملندا مون مسڪين سين.

★

ملندا مون مسڪين سان اجهي آيا ڄاڻ
ايندا آهي آسرو ورتيون نيندا ساڻ
قضا واري قيد مان پرين ڇڏ ايندا پاڻ
ڪندا روح رهاڻ "شاهہ ولايت" سپرين

★

دوا هن درد جي منهنجي سپرين ڪان سواناهي.
طبيبان تو خبر ڪهڙي پيو پڙيون ڏين ناهي.
مٿي ديدار دلبر جو اهنجن مونکي بيو ناهي.
ولايت شاهہ جي حق ۾ اهوئي انگ لکيل آهي.

★

سهڻي يار ديان سهڻيان اکيان جنهان ييچ پريت دا پايا.

ري ۽ ڪجل قهر و ساون ول سرمان ساجن پايا .
عاشقان دي دل ڏڙڪڻ لڳي ناز دي نال نقاب ڪون چايا .
چمڪا ڏي وچلي والا جي ۽ عاشق دا جلايا .
پرڪي ڪان زلفان داوچ سيني تير چلايا .
ولايت شاھ يار سڄڻ دا شل تيوي تير سجايا

★

هڪ ڏينهن مرشد ميئنون ساقي سُرڪ پلايا .
جام جلال دي لعل ڪيتا ساغر سوز سمايا
پريم پيالا پيوڻ سيتي محبت موج مچايا .
شاھ ولايت نون هادي سائين ڳوڙهي رنگ رچايا .

★

مرشد دي ميخاني وچون جام شراب پيتوسي
محبت دي ميدان وچون سردا سانگ ستيوسي
ٻڌڪي چيريان پا ڪي جامانگ اتي ڪي نچوسي
بار ملامت سرتي چايم تڏان ڳورهي رنگ رتوسي
حال هدايت حاصل ٿيڙو جڏان ولايت شاھ مليوسي

بيت هندي:-

گرينا گيان نہ ڪوئي ڪوڪوڙين پڙهي ڪتاب
پڳ ٻڌي پڌرائي ڪري دنيا ڪارڻ دولاب
الدنيا جيفتہ طالبها ڪُلاب بي خودي ۽ جاباب
وفي انفسڪم افلا تبصرون نوري ڪول نقاب
ولايت شاھ وحدت جو ڪرتون شوق شتاب
وڃائي هنڌ سندا حباب ٿي بيرنگ بحر عميق ۾

★

بيرنگ بحر عميق ۾ هوندين سدا حيات

لا يفوت ولا يموت مور نہ تنين ممات
لا سندو لحمہ تي وڙهو قادي كات
اوري چڏي اونداهہ كي پس توحيدي تجلات
الف تيو اثبات شاهہ ولايت شوق ۾

★

رهبر جي رمز جو كي رند ونن تا راز
پيئن آب حيات جي اوري چڏيائون اونداهہ
بن ويجهڙو والي ولايت شاهہ
لوچي لڌائون الله سوجهي ساهہ پساهہ ۾

★

محبت دي ميدان وچون سِردي سانگ سنيجي دم نہ ديركر
هتون هادي ساغر ساقي پيالا پريجي، دم نہ دير كريجي
ان الحق داماركي نعرا سوريءَ سر سليجي دم نہ دير كريجي
چوڙ شاهي تون شاهہ ولايت وحدت نال ونگيجي دم نہ دير كريجي

★

مرشد مونكي مام ڏني تہ رهہ اصل جي اهڃاڻ
ان الله يامركم چني تون پاڻ نہ آڏو آڻ.
ولايت شاهہ عاشق صادق تون موج محبت ماڻ.
صوفي سرسجاڻ تڏهن درشن پسين دلبر جو

★

محبت جي ميدان ۾ تي بري برهہ باهہ
متان تؤ ڏسي ترسي پوين كاهيون اوڏهن كاهہ
موتي اچڻ مچ تان اهو كم كچن جو آهہ
ريءَ وحدت ولايت شاهہ ناهہ نہ پيو كو ناهہ.
سرجو سانگو لاهہ تڏهن عاشق انصاف تني

★

محبت جي ميدان ۾ آيا ڪوند ڪڏي
لاھي لاڳاپا لوڪ جا طمع تن ڇڏي
ڇڏي تيرٿ تڪيا تن عرشين دل اڏي
وحدت ۾ ولايت شاھ پاتئون وک وڏي
جن گوندر دل گڏي تہ وسنؤ ڪي ويجھا ٿيا.

★

راڻا تنھنجي راز سوگھو ڪيو ھو صفات ۾
من پيو ھو ماري محبت منجھ مجاز
اچي أنو اليل ڪان باري برھ بياض
حقيقت ھن حال ۾ ڪيو الله ھو آواز

★

سودي ڪارڻ سوڻ جي ڪيڏيوسي دڪان
تہ ھڪ مھر محبت ھڪ جي ھيو سڪ سندو سامان
تيون تڪن تي ڪين ڪي باسيئون بات بيان
چوٿون چٽن شين جورڪئون درس ڏيان
تہ ھڪ حسن بيحد ھجي ھيو ٻڌڻ جو ٻڌوان
تيون طلب رکي اچي تن ۾ چوٿون چست چٽي چوگان
سودو ڏيئون سرتي آھن اگھ گران ولايت شاھ وتاڻ وسايا ويراڳ جا

★

وسائي ويراڳ کي تو ڳڻ پرين ڳائي
سڏي سڪ وارن کي تو ڪھي ڪوئائي
ڪنن جي ڪرلھي تو وسري واجھائي
متان وڃن رھجي تو گھورن سان گھائي
وري نياز ۽ نياز سان تو تن کي ھيسيائي
ھٽي نوڪان نيھن جون نانگا نچائي
رنگ وينو رچائي ولايت شاھ وحدت جو

وصال نامون(2)

شاهہ ولايت شاهہ جيلاني، جلؤہ گر جلؤہ نما.
دارفاني کان، روان، راہ شده دارالبقا.
سرگروہ فقراءُ جو، رهبر رنداني راہ جو،
عاشق سر الله جو، اهل دل اهل صفا.
نرمل نظارو ناقصن، آڌار اڙين عاجزن،
سرتاج صوفي سالڪن، پير طريقت پيشوا.
چورن سندو چانءُ چپر، هادي انباهي آهہ رهبر،
وارث ولهن وير واهر، موڙهن سندو مشڪل ڪشا.
مسڪينن مهندار خود، ياور يتيمن يار خرد،
فقراهہ جو سينگار خود، دولهہ دلاور دلربا.
عاشق اولين عاشقن، سيني سمايل سالڪن،
تصور مقصد طالبن، شفقت عطا ابر سخا.
مهر دوش محمدي، القاب اعليٰ احمدي،
سر علي هادي و مهدي، راز قدرت ڪبريا.
تيرنهن سؤ اٺيهہ هجري جنم، شاهہ ولايت شده اسم،
بگن شاهہ جو نورچشم، اظهار ٿيو منجهہ عاشقا.
عمر تيهتر سال ۾، اهل فقر جي حال ۾،
بحر سخا برحال ۾، رهبر رندن جو رهنما.
1402هہ ويهن جمادالاول، ملڪ بقا ۾ منتقل،
ديهيءَ کان بي دخل، پرزور ڪيو مرغ هوا.
جان محمد ۾ مجسم، شاهہ بگن خود هم جسم،
"شاهہ ولايت" هم اسم، حاصل حقيقت همنوا.
نروار نينهن ۾ نامور، تاج شاهان تاج ور.

ساري فقر جو فيضور، ڪون و مڪان شافي شفا.
مهر پرور مهربان، نام تنهنجو بر زبان،
رغبت ربوبي رازدان، تون بقا آهين لافنا.
همت حقي هر حال ۾، واحد وصل وصال ۾،
طالبن تصور خيال ۾، جاودان آهين سدا.

(همت فقير لولائي لاڙڪاڻو)

التجا:-

لاالہ الااللہ مني آهي ٻولي، ڏني ماءُ مونکي پينگهي منجھہ لولي
لڳي تار تن ۾ تونهين تون تنواريان، سٽي سوز سيني ۾ هو هو جي هولي.
نندي لا ڪون نا تو لڳو غرض سان، ازل ڪان مون آيو جهلي عشق جهولي.
فراقن ٽٽي دل ڪئي هي فاني، وهڻ نيڻ نارا ڪيم چاق چولي.
پرجي پسڻ لئہ ٿي پاندي پچايان، ڳليءَ ڳليءَ ۾ آهيان تن جي ڳولي.
اسم "شاھہ ولايت" قلب ۾ ڪمايان، نياضي فقر جي ملي مونکي ٽولي.

نعت:-

محمد مصطفيٰ ﷺ مدني مڙين مختيار ٿيو پيدا.
علي سردار آهہ سيني اڙين آڌار ٿيو پيدا.
ڪري سجده ٿيو عابد، اڳيان معبود موليٰ جي
انا احمد بلاميمي، اصل اقرار ٿيو پيدا.
مٿي معراج تي مرسل ٻڌو آواز حيدر جو
يدالله فوق ايديهم، نازل نروار ٿيو پيدا.
پيارا پاڪ دامن جا شبير شبير شافي منهنجا،
پاڙيو واعدو پرين پنهنجو، صبر اختيار ٿيو پيدا.
"ولايت شاھہ" واجب آهہ سدا ساراه پنجتن جي،
هو انظاهر اهو آهي. ناهي ٻيو ڏار ٿيو پيدا.

قصيدو:-

علي حيدر حيدر ڪردي هون. ٻيا ورد وظيفا نه پڙهدي هون.
مات ڪيوسي ملحد کي ماري، دشمن دل تان اصل وساري
هر دم حسينءَ کي دل ساري، ٻي پچر پرائي نه ڪردي هون.
خاص خدائي خيال اساڏا، بره بقائي بحال اساڏا،
هر دم حسيني حال ساڏا، سردي سانگ نه ڏردي هون.
عشق اساڏا اوشاڪي پوشاڪي، خوش اخلاقي يار ملاقي،
جام پياري سهڻو ساقي، طلب تنهين وچ تردي هون.
هردم حسيني عشق سلامت، قائم هوسين روز قيامت،
سور انهين وچ "شاهه ولايت" شب روز سدائين رڙدي هون.

مدح درشان پيران پير:

محي الدين ميران، ميت تڪسيران،ڪج احساني شاهه، جيلاني.
پرور پياري پڳدار پيران، محبوب منور ماه منيران،
دادرس دائم داور دلگيران، دل دردمند ديواني شاهه جيلاني.
يا وريا ڪي يار يتيمن گوش باگفته غور غريبن،
منهندار موليٰ معرفت مسڪين، محبوب حق سبحاني شاهه جيلاني.
مالڪ مملڪت معليٰ مسند، خاص خدائي خلقي خاوند،
اولاد علي آهين آل احمد، قادر قطب رباني شاهه جيلاني.
اڪمل اطهر افسر عاليٰ، برحق بهتر برتر باليٰ،
نازل نظاري نرمل نراليٰ، نظر نگاه نوراني شاهه جيلاني
آڏار اڙين اصلوڻ آهين، انگشتي اشاري عرش اڏائين،
رهبر راسته راس رچائين، غوث اعظم صمداني شاهه جيلاني.
سرور سلطان سلطنت ساري، ڪائنات قدرت منجهه مختياري،
احڪام ايردي آه اختياري، فيض فهم فرقاني شاهه جيلاني.
فيض مهابي فائض فياضت، شفقت شافع "شاهه ولايت"،
بخشين بحروبر بشارت، شوق شرف شاهاني شاهه جيلاني.

كافي :- (روپ پيروي)

آهي توکان سواءِ کير کنهنکي حال سڻايان،
حيران آهيان آءُ ته پرين ڳالهه ٻڌايان.
منهنجي خوشي آ توسان، تون آن منهنجي خوشي،
جيکر نه جيئان جڳ ۾ جي تون وڃين رسي،
سرتيون سڏي سيئي پرين توکي پرچايان.
مشتاق سيئي ميڙي هڪ هنڌ کيان هڙئي،
سانگي اوهان جي سهڻا موجان وٺن مڙئي،
خامن کان تي خلاصو عوشاق آڻايان.
منهنجي اڳڻ تي سهڻو سرهو سدا هجي،
تن مال ڌن مڙيوئي تنهن تان فدا هجي،
قربان کيان جان ساري گهوري گهمايان.
دلبر وڏاهن دام ۾ سڀ محبتي ميڙي،
رهبر ريجهائي راز سان تو ساز کي ڇيڙي،
"شاهه ولايت" عشق کي ناچو تي نچايان.

كافي (روپ پيروي):-

آيو عشق اڱڻ شکران چوان، ،سرمال سارو قربان کيان.
حسن تنهنجي جا سوين سوداگر، پير پيغمبر شاهه سکندر،
تنهنجي نينهن نوائي کيا نوکر، کيئي سائل سليمان چوان.
تنهنجي ريس حسن سان کير کري، سرشمس قمر قربان کري،
ويٺو يوسف مصر مکان کري، ويو وسري تنهن کنعان چوان.
موسيٰ ڏني هئي هکڙي ڏري، جنهن سان جبل ويو هو طور سڙي،
مت مور نه پانيا حور وپري، توڙي بهشت سندا غلمان چوان.
سک تنهنجي آ "شاهه ولايت"، بي نه گهرجي کاني کرامت،

تنھنجو عشق الاھي آھي عنايت، کوڙيا نينھن اڃي نيشان نوان.

ڪافي (روپ پيروي):-

اڄ آوي دلدار سرھي سيج وڇينديان، سھسين ڪر سينگار، عطر مشڪ ملينديان.

سانول ساڏي دوست دليندا پھن ڪي آيا پوش گليندا،

جوڳي ڪر جنسار، رمزان نال رمز رلينديان.

ساڏي سانگي ڪرڪي سعيا سھڻل سائيان نينھڙا لايا،

اپنا عشق ڪيتا اظھار، محرم راز محب ملديان.

رل مل سانول سودا ڪردا سرڏيڪي پڇي ساڏا سرھئي گھردا،

وہ وہ بنيا واپار، عشق دلال ڪرينديان.

شوقئون "شاھ ولايت" والي ڪردا ڪيڏي ڪاف ڪشالي،

مٺن گھر آيا يار، وٺ وصل وصال ونديانديان.

ڪافي پيروي:-

تون آن باغ حسن جو گل گل گل،اسان واس وٺڻ لئہ بلبل،

منھن مھتابي رنگ گلابي،نرگس نين سدائيم خوابي،

قوس ڪمان منجھان محرابي، ٿيو حسن تنھنجي جو ھل ھل ھل.

ذر عدن دندان دلبر، لب لعلان مثل ٿيا ظاھر

وار واسينگن جان ڪن ور ور، اتي ڪل تہ پوندي ڪل ڪل ڪل.

قد و قامت چا سر وصنوبر، اٿين نہ ٿيندو سڌو سراسر،

بيھي نہ ڪوئي تنھنجي برابر، تنھنجو ڪين پانيان مان تل تل تل.

کولي نقاب جڏھن ٿيو ظاھر، مشتاقن جو موت سراسر،

"شاھ ولايت" تنھنجي واھر، محب ماٺو چڏ مل مل مل.

غزل (روپ پيروي)

تنھنجي اگر سري ٿي منھنجي نہ ٿي سري،ھر ھر تڏھن اچان ٿو دلبر تنھنجي ڪري.

تنھنجي چشم چريو ڪيو ھر وقت چاھ تنھنجو، سوز درد ڪان سرد دل آہ ٿي پري.

بي آرزو ڪا ناهي ڪهڙجي وصال جانان، محبوب! تو ڏسڻ لئہ مشتاق ٿو مري.
هر دم گذار مونسان جانب نہ ڪر جدائي، مونکان برين پيارا هڪ پل نہ ٿيءُ پري.
صدمن گهڻو ستايو جورو جفا نہ ڪر، دلربا هيءُ دل ۾ ڏس ڏيان تون ڏري.
تيغ ابر جو مقتول، گهايل اڳي ئي آهيان، ويتر نہ ڪر وار هيو ڏور آور ذري ذري.
وصل "شاهہ ولايت" ملي مدامي محسن، دم دم اندر ۾ عشق جي آگ ٿي ٻري.

ڪافي (روپ پيروي)

پاڻ وڃائي پوءِ ڏس پرکي، پاڻ ۾ پيهي ڏس تون پاڻ
جوڳي جان ۾ پائج جهاتي، دم قدم سان دلبر سائين،
خيال خوديءَ کي ڪاڻين ڪپائين، موج الاهي من ۾ مان.
ساعت ساعت جو ڪر سنيارو، اچڻ وڃڻ جو سمجهہ اشارو،
حاضر هر دم هادي چاڻ.
شڪر مليو آ "شاهہ ولايت" هاديءَ وارو حال هدايت،
ساهہ پساهہ ۾ سائين ساڻ.

ڪافي (روپ پيروي):-

پرديسي پيارا ديس تنهنجو آ ڪٿي، ڪاڏهون آيون آهين هتي.
عرش وڃي نت ٿي آشياني، لعلڻ آهين تون لامڪاني
اپ زمين ناهي جتي.
روپ تنهنجو آ جانب جوڳي، ڪام ڪروڌ ۾ ڪيئن ٿيئن روڳي،
رتون ڪهڙيون تو رتين.
ڪهڙي سانگ سجڻ هت آئين، ڪاڏهون آيو آهين ڪاڏي ڪاهين
ملڪ تنهنجو آ متي.
دنيا مان ڇا حاصل ٿينديءَ، ڏوتي ڏک ڏيندي نرگ ۾ نينديءَ
چوتسان وجهنديءَ چٽي.
"شاهہ ولايت" شوق سان هل تون، ديس امن ۾ ٿيءُ داخل تون.
طڻ طلب آهي ٿتي.

ڪافي (روپ پيروي)

پسي سهڻا تنهنجي صورت پڙهان الحمد شڪرانا .
تنهنجي قدرت سندي عبرت ، پڙهان الحمد شڪرانا .
ساري خلقت ڪري نوڙت صداقت سونهن جي ساڳي ،
نزاڪت نينهن ۾ ڪيئي ٿيا هوشيار حيرانا .
ڪيئي قاضي ڪيئي نمازي ڪرن آزي اڳيان تنهنجي ،
پائن ڇيريون ڏين ڦيريون ٿين دانا ء ديوانا
حسن سازي بره بازي مجازي مام سان ماٺي ،
وٺي غيرت منجهئون محبت ، ملي موتو سندي معنيٰ .
شهنشاهہ فيض جا درياہ "ولايت شاهہ" جا والي ؛
ڪري قلبي ذڪر ذاتي وسايا يار مئخانا .

ڪافي (روپ پيروي)

ڇيو عشق حضرت مان تو ڏي اچان ٿو ،
پائي ڇيريون جا مان نانگو ٿي نچان ٿو .
ڇيو مون سدائين تون ڪئي آ پلاڻي ،
محبت موج لاٽي ويراڳي وڃان ٿو .
چيائين چريو ٿيءُ ، نہ ڪنهن ۾ اڙيو ٿيءُ ،
تون مرتو مري جيءُ چڱائي چوان ٿو .
ڇيو مون چريائي ، ڏني تنهنجي آئي ،
تہ وحدت وڄائي انا الحق چوان ٿو .
چيائين چڱو ٿيو ، منهنجو پيچ تو سان پيو ،
اندر ٻاهر هڪ ٿيو ، نہ ٻيو ڪو ڏسان ٿو .
"ولايت شاهہ" وائي منهنجي عشق اڳهائي ،
چيائين سدائين مان تو ۾ وسان ٿو .

ڪافي (روپ پيروي):-

حضرت انسان نقش صورت ۾ جلوو ذات قدير جو آ.
فرقاني فهم ڏس فرمودو جو يطهرڪم تطهير جو آ.
تي پاڪ اول پو پاڪ ڪي پس هردي اندر پائي جهاتي ڏس،
پيهي پاڻ ۾ پس پاءِ رمز پس اهو تصور تنهن تصوير جو آ.
ڪر نظر نقاشي مصور تي انهيءَ مظهر ۾ مڪ نور تي،
آٿي اوڻ اسم، جو جزوي جسم، سو رحل قرآن تفسير جو آ.
تي سير جو سانگي سيلاني، پرين پوش پهري آيو انساني،
جوئي چولي اندر سوئي بولي اندر اهو توصل تنهن تدبير جو آ.
حق پاڪ ڪان تون انڪاري نه ٿيءُ عشق ان الحق اقراري ٿيءُ
خاص خود کي پڇان تي سر سبحان تشبيح بيان تحرير جو آ.
پڇ پير مغان ڪان راه رندي، وجهالله ويساه رکي.
شد "شاهه ولايت" شهنشاهه، هيءُ فيض فياض فقير جو آ.

غزل (روپ پيروي):-

دلربا ديدان هٿي ديوانو دلبر تو ڪيو،
مجروح محبت ۾ مونکي مستانو دلبر تو ڪيو.
تصور تنهنجي تصوير جو من اندر مسجود ٿيو،
قلب آهي ڪعبه حقيقي بتخانه دلبر تو ڪيو.
طفل نادان صيد ڪيو صباد تو سعيو ڪري،
مرغ دل مقتول تي جرمان دلبر تو ڪيو.
تيرا برو تيز وارا چوهه مئون ڏاڍا چٽا،
چست چالاڪي ڪري چالان دلبر تو ڪيو.
قفس جي دام ۾ شد مرغ دل مقيد آهه،
زلف جي زنجيرن ۾ زندان دلبر تو ڪيو.

مخفي محو بجز، نشي خمر ڪيو ھيس،
موجود محبت مئي ڪري مستان دلبر تو ڪيو.
گر وصل خواھي "ولايت" شاھي خوبان واعدو،
موجودگي رھواس جو اعلان دلبر تو ڪيو.

ڪافي روپ پيروي:-

دلبن لٽڻ ڪان واقف منظور نظر آھي،
قاتل جو قتل ڪارڻ دستور اگر آھي.
چمڪار چشم چلائن اکيون تيون آگ لائن،
بسمي بدن بنائن عاليٰ نور انور آھي.
سيفن جي ستم بازي ابتدا ڪان ٿي آغازي،
عاشق ۾ عشق مجازي مسرور مگر آھي.
فرقت ڪان ٿي فراري جوش جگر تيو جاري،
عاشق تي عمر ساري پرپور اثر آھي.
شائقن تي "شاھ ولايت" حسيڻ سندي حڪومت،
مشتاقن ڪي معلوم محبت مشھور شعر آھي.

ڪافي (روپ پيروي):-

ديد جي شھيد جو دارون دوا ديدار آ،
درد محبت مرض جو علاج ڪافي پيار آ،
چشم جي ھڪ چوٽ سان تيو چؤ طرف چمڪار آ،
فوج فرنگي ڪا چڙھي جلوه جنگي جنسار آ،
شوق سان شڪار لئہ صياد تيو تيار آ،
مرغ دل مقتول ڪيا ماريءِ وڏو ڪو مار آ.
مارڻ لئہ مشتاق جي سھڻل ڪيو سينگار آ،
سر ڏيڻ سوريءِ مٿي عاشق سندو اقرار آ.

نوڪ نيزي نينهن جي ناطق ٿيو نروار آ،
اهڙو تہ ڪو اعليٰ اثر اکڙن ۾ اسرار آ.
"شاهہ ولايت" مٺي سندو ساقي صنم سردار آ،
پياسي پيئڻ پيمان لئہ در پرين پينار آ.

ڪافي (روپ پيروي):-

ديدان ملائي ديد سان دلبر ديدار ڏي،
پياسن کي پرين پنهنجو پرچي پيار ڏي.
انجام محبت جو معلوم مشتاقن کي،
ايجاد گر اسان کي هڪڙو اقرار ڏي.
عاجز اڳيئي آهيان صدمن کان ستايل
ويتر هجر جو سهڻا نہ اهنجو آزار ڏي.
شيدا آهہ "شاهہ ولايت" درشن لئہ دلربا،
قائل کي قرب سان ڪيفي قرار ڏي.

ڪافي (روپ پيروي):-

سڏي ساقي ڏيئي سرڪي، ڏيڻ انجام سر جي تي.
اڄ سندرا ٻڌي ساهي، لاڳاپا لوڪ جا لاهي،
ڏين سرڙو اڳيون ڏاهي، پيئن پرجام پر جي تي.
پيئڻ سان سڌ جنين پيئي، ٻڌي ٻيائي تنين ويئي،
هلن هوشيار سدا سيئي، گهمن ٿا گام گرجي تي.
مشتاقي ڪين ڪي مڙندا، امالڪ عشق ۾ اڙندا،
سوريءَ تي چاهہ مان چڙهندا، اڙيا ڪين عام جي اڙتي.
طلب توحيد جي آهي، اڄو هنباهہ ۾ ڪاهي،
"ولايت شاهہ" تو ڳاهي، ملائي تار سر جي تي.

ڪافي (روپ پيروي)

عشق اڄي اثباب ڪيڙو، انا الحق جو آ،ا:.

مونتي بر بقاء جو، الستي تينو آ راز،
ترڪي حسن طلسم ڪي، پنهنجو ڪيان ٿو پرواز،
ڇڏي بادشاهي پنهنجي، نيهن ڪرايو نياز.
"شاهہ ولايت" شوق جو، بحري اڏايو باز.

ڪافي (روپ پيروي):-

ڪنهن ڪين ٻڌو نہ ڪنهن ٻئي ڪي ڇئون،
سمار سڄڻ جي تا پيا ساريون.
جهاتي پائي پاڻ ۾، پنهنجي پر ڪي پسون.
اوريون ڪينڪي عام سان، نہ ڪنهن ڪي ڏک ڏيئون.
طعنا مهٽا لوڪ جا، سارا سرتي سهئون.
آهيون گم الله ۾، رندي رمز روئون.
ناهي حد حساب جي، لاحد منجهہ لوئون.
"شاهہ ولايت" شوق سان، راتيون ڏينهان رهئون.

ڪافي (روپ پيروي):-

ڪيو ديد تنهنجي پرين آ ديوانو.
تڏهن لوڪ سارو سڏي ٿو بيگانو.
ڪنهنڪي ٻڌايا هي افسانو، لڪي رهيو آ دل جو خزانو.
تصوير تنهنجي دل تي ڇپائي، تصور ڪريان معبود بنائي،
ڪعبہ اندر مان ٿاهيو تبخانو.
اگر عشق وارا مجن ٿا غلامي، صداقت جي سانگي ٿيون ٿيا سلامي،
رکي دل دعوت سر نذرانو.
لڪين لطف تنهنجا ڳڻ يار ڳايان، احسان دل تان ڪڏهن ڪين لاهيان
نوازش جو آهي نظر ۾ نشانو.
واقف "شاهہ ولايت" ود ود وصل ڪان، عاشق اوهان جو آهي اصل ڪان
محبت ۾ منهنجو من ٿيو مستانو.

ڪافي روپ پيروي:-

مست مدام ڪيو آهي مونکي، صورت سر سبحاني، الانساني.
هر جاءِ صورت يار سڄڻ جي، هر هنڌ آ حيراني – الانساني.
فيض درياهي فيض مليوسي، خيال تيوسي فاني – الانساني.
بگن مونسان ڪئي آ يلائي، صابر مرد سبحاني – الانساني.
"شاهہ ولايت" حاصل ٿيڙو، جنهن لاءِ هئي حيراني – الانساني.

ڪافي (روپ پيروي):-

منهنجا مارون ملڪ ملير، هت قيد ڪيس تقدير.
قسمت قيد ڪيو ڪوٽن ۾، سانگي سڪيا رهن پٽن ۾،
آهي تن جي اڪير.
مونجهي مران مارن لئہ ماندي، بيوس بيڪس بند ۾ باندي،
ڪات جسي جا زنجير.
ايندم ايڏانهون اوٺي اباڻا، ورق وڇوڙي جا واري وراڻا،
نيٽين وهايان نير
پکا پنوهارن پسان پٽن تي، ويندس وري ويڙهيچن وطن تي،
مونکي اماڻ امير
ماروئڙن سان ملندس شال، لاڪي لوئي لاهوتي لعل،
آهي مرڪ اسان جو مير.
"شاهہ ولايت" هيءَ جا امانت، سچ ست سارو سير سلامت،
منهنجو پردو رکجان پير.

ڪافي (روپ پيروي):-

منهنجو يار مونسان وفادار آهي، ڏني دل مون جنهن کي سو دلدار آهي.
ڳوليم ٿي جنهن لئہ مسيتيون ۽ مندر، سو صاحب سڃاتم پنهنجو پاڻ اندر،
سيني ۾ سمايل سو سردار آهي.
صفاتي صورت ۾ ڪري سانگ سڻيو، سياري جو ساڄن رکي پاڻ رايو،

آدم اسم ۾ اهو اظهار آهي.
روپوش رنگين لکين روپ نالا، مثل بي مثالي آ مخفي مثالا،
وستي آ ويجهي نہ دشوار آهي.
ڏسان ڏور ڇو مان سرکي سجاڻان، پرين پاڻ ۾ آ اهو ڄاڻ ڄاڻان،
درسينا ديهيءَ ۾ دلدار آهي.
کٿي پاڻ طالب هو مطلوب آهي، کٿي عشق عاشق هو محبوب آهي،
مظهر ۾ موجود منثار آهي.
همدم هادي هڪڙو هر جاءِ حاضر، نرمل نشانير آ ناياب ناظر،
واعدي ونحن جو اقرار آهي.
"والي ولايت شاهہ" ڇڏي تاج شاهي، عبديت جي اولي ۾ ٻڌجي سپاهي،
لائي نينهن ناتو ٿيو نروار آهي.

غزل (روپ پيروي):-

مل مونسان صنم توکي دل جو ڏنم سا ياد رکجان.
ڇريو لوک ڇوي تي ڇا بہ پوي تہ بہ تون نہ ڇڏجان.
تنهنجي تار تڳان نہ ٻي ات اثم سندءِ سار سڄڻ ڏينهان رات اٿم،
کيڇي قرب کري پنهنجا پير پري پرين پاڻ اچجان.
نشابرٿي نينهہ ناتو لاتين تو مونسان، اول آخر توڙنباهڻ تون مونسان،
ٿڙي دنيا وجي چاهي عقبيٰ وجي هڪتون نہ وڃان.
مقصود نہ کو آهي توکان سوا، لامقصود رهان مقصد نہ روا،
فردوس ارم آ سندم محبوب ملجان،
عاشق سان اگر ميلاپ کيو، درشن جي دوا سان جيئاپ کيو
حسرت نہ رهي طاقت نہ رهي هلي همت ڏجان
تي "شاهہ ولايت" سان شامل، آهيان مهر و وفا جو مان سائل
پرين وچ نہ پري جايون جيءَ ۾ کري هميشه رهجان.

ڪافي (روپ پيروي):-

مونکي محب جهڙو آيو ڪونه نظر، ڪلئي ڳوٺ ڳوليان سڀ ملڪ شهر.
نه هلڻ ڪنهين جو حال ڏنم، نه ڪا ڳڻن پري ڪا ڳالهه ٻڌم،
نڪو خاص خماري خيال ڏنم، توڙي پيگ پيئي بيحد ڪو بحر.
نه اهڙو ڪو درويش ڏٺم، نه اهڙو ڪنهنجو ويس ڏٺم،
نڪا دل ديا آديس ڏٺم، جهڙي محب ڪئي آمون تي مهر.
نڪا اهڙي ڪٿي ڪا اوج ڏسان، نڪا اهڙي حسن جي فوج ڏسان،
جهڙي فيض درياهي فوج ڏسان، اهڙي سمند ندي وهندي ڪانه مهر.
پير مغان ڪئي بڪن پلائي، فيض درياهي موج ملائي،
"شاهه ولايت" تي سرهائي، پرجام پيئون ٿا آب ڪرثر.

ڪافي (روپ پيروي):-

وهندي ايندو وقت اهوئي، سارن کي سينگاري ايندا پرين اوتاري.
درد پري هيءُ دلڙي منهنجي، سجڻن کي ٿي ساري،
ننگي ايندا ننگ نباهڻ، وارث سهڻي واري.
دم دم ديدن دل ۾ دنو ڪن، ٻڌجون بارو باري،
ناز جون نوڪان نينهن وارن کي، چاڪر ڪن تيون چاري.
عاشق ايندا اڳڻ اسان جي، محبت جن جي ماري،
ايندا نعرا حق جا هڻندا، هو هو کي هوڪاري.
عاشق صادق آس اندر ۾، نيندا سات سنياري،
"شاهه ولايت" وير اڳين جي، وينو وات نهاري.

ڪافي (روپ ڪنيات):-

صورت ۾ آدم، آهي سر سبحان جو، آدم جي اولي اچي رکيئيا هو اُذم
پاڻ پايو پرين القاب انسان جو،
پنهنجو ڪيائين پاڻ سان ونحن وارو وچن، "سري وانا سره" سخن ازلي اعلان جو،
گندم گل گلزار جا چهرا چاهه چمن،

مهماني مجن داٿو مليس دان جو ، امر هو عزرائيل کي اصل اهڃاڻي آن ،

سجدو ڪيو ملڪن صفي الله سلطان جو ،

سانگي سير سجڻ جوڙ ڪيو جسمان جو ، شوقئون "شاهہ ولايت" واري واڳ وطن ،

اصل ديس امن پڪي لامڪان جو .

ڪافي (روپ پيروي) :-

جا جا تم ري بانوريا ، موري ڇلڪ رهي هيٺن گهنگريا .

مٺن جو چلي هون نير پرن ڪو ، روڪو نهين موري سانوريا .

جس جل ۾ پريم نهين هو ، وو تومٺن هيءِ هٿي هاريا ،

پريم رس ڪا پاني پردون ، من ڪي مٽجي تمريا .

ڪرشن ڪهي مٺن ڪبهي نہ ڇوڙون ، پڪڙون تمري چنريا .

آتما ، راڌها ڪرشن ستگر ، "شاهہ ولايت" رام سمريا .

ڪافي (روپ پيلو) :-

تيري مٺخاني ۾ تيري مٺخاني ۾ ، جام شراب پيتا هون

سهڻي سائين سانون جام پلايا ، جام پلاڪي جوش جڳايا ،

مست و مست مستانہ هون .

ساقي سانوں ساغر پلايا ، ساغر پلاڪي سر سمجهايہ ،

نانگا ناٹ نچيندا هون .

دنگ شراب والا ، پري ڏي يار پيالا ،

ساقي سر ڪي ڏيندا هون .

"شاهہ ولايت" سانون فيض رسايا ، حضرت شاهہ هتباهي ملايا ،

انا الحق ايندا هون .

ڪافي (روپ پيلو) :-

لکين شڪرانا لکين شڪرانا ، پال پلي جا پانيان مان .

عيدان ٿيون هن تنهنجي آئي ، لک مبارڪون لوڪ ورائي ،

ڳڻ سجڻ سائين ڳايان مان - لکين شڪرانا

در تنهنجي جا ڪيني سوالي، وتن ويڳاڻا مست موالي،
گهور حسن جا گهايان مان. لکين شڪرانا
فيض ڏٺيءَ فيض رسايو، ٻگن جو باغ ٻرسايو.
مالهي باغ جو آهيان مان -لکين شڪرانا
"شاھ ولايت" شوق سچي سان، پوني گلن کي سڪ جي سڳي سان،
ڪنڍي قرب جي پايان مان - لکين شڪرانا

ڪافي (روپ پيلو):-

هڪ يار اٿم ياڪي، پيو يار ڪبو چا، دل دلبر جي هٿ آ، آغيار ڪبو چا،
منظور نظر مون سان آ سودو ڪيو سرجو، اقرار اصل آهي انڪار ڪبو چا.
من موهن آ موهي مستان ڪيو مونکي، ديوانو درد ڪيو آ هوشيار ڪبو چا.
مئي جام محبت جي مئي نوش ڪيو مونکي، منخانو مان خود آهيان منخوار ڪبو چا.
دم دور ناهي دلبر پاڻ ڪان پري پرين، ونحن ويجهو وستي دشوار ڪبو چا.
جڏهن قتل ڪرڻ جي لئہ آيو ڪات مٿان ڪاهي، عاشق آڏيءَ تي آءُ ويچار ڪبو چا.
شد "شاھ ولايت" آپا شوق شاهي شامل. هي راز رکيل مخفي اظهار ڪبو چا.

ڪافي (روپ بلاولي):-

ڇڏ ويهڻ جون ڪي وايون، سامهون سپرين تو سڏي.
سرتي سونهن سبون سريون، هار هسيون پاڻ پايون.
نيڻ خماري رخ گلابي، ڏس لبن جون لعلايون،
پوشاڪون پهري زر ڪناري، سهڻيون جن جون سلايون،
"شاھ ولايت" کي شوق اهوئي، ڏسڻ جو آ ڏهاڙيون.

ڪافي (روپ بلاولي):-

ننگڙا نماڻي دا پال وي، نذر ناقص ڪون نہ مار وي
تون منهنجو سائين مان تنهنجي ٻانهي، وارث تون نہ وسار وي
مٺن نماڻي عين هاڻي، نيڻ ڪٽي تون هار وي
در پنهنجي ڪڻن دلبر سائين، لعلڻ تون نہ لوڏار وي

"شاهه ولايت" ڪي سهڻل سائين، سور ڏني نه ساڙ وي

ڪافي (روپ توڙي):-

بازار برسي بره جي، اوهين عشق جو واپار ڪيو،
سر ڏيئي سودو ونو، اوهين خون جا خريدار ٿيو.
تڪ ترارن جا ڏسي، طالب اوهين ٽڪڙا ٿيو،
برهه جون ٻرچون جهلي، عاشق اوهين اظهار ٿيو.
مانجهي هن ميدان ۾، ڪوشش ٻچڻ جي ڪانه ڪيو،
سڪ منجهان سندرا ٻڌي، سوريءَ اُتي همسوار ٿيو.
ساجهري سودو ڪيو، متان پوءِ وڃي هٽ تاڙ تي،
وڃي وهامي ويل تي، هر دم اوهين هوشيار ٿيو.
"شاهه ولايت" چا ٿئي، هن حرص جي حيرت منجهان،
غير ڏون گمراه ٿي، وحدت سندو ويچار ڪيو.

ڪافي (روپ توڙي):-

رڄ روئڻ راتيان ڏينهان آهي علامت عشق جي،
جهڄڻ جهوري روز ريهان، آهي علامت عشق جي،
عشق جو آزار البت مرد ڪن منظور تا،
سوري سمجهن سيج سي، آهي نهايت عشق جي.
تن ڪي تراريون چا ڪنديون، جي وحدت ۾ وڃي ويا،
دم دم ڪسي قربان ٿيا، پائي شهادت عشق جي.
سڪ سندو وڏي ڪينڪي توڙي سڄڻ آسامهون،
پر ڏني گهر ٿئي گهٽي، ثابت سلامت عشق جي.
جو دم آهي زندگي، تون طلب رک تن جي ۾ تمام،
پابندي پرين اڳيان ڪر "شاهه ولايت" عشق جي.

ڪافي (روپ توڙي):-

عشق البت عاشقن ڪي آزمائي هر طرح،

نينهن وارن کي نچائي تو نوائي هر طرح.
شوق مان سندرا ٻڌي، سي جنگ تي چڙهيا جوان،
محبتي ميدان ۾ ڪوپا کپائي هر طرح.
مشتاق آيا موج مان مورچا ٻڌي ميدان ۾،
حسن جو حملو هزارين گهوٽ گهائي هر طرح.
قرب جي ڪاتيءَ ڪنو، سي ڪسڻ لئه پيا سڪن،
اڪ اڙائن جهاتي پائن، ٿيرا پائي هر طرح.
"شاهه ولايت" شان ڪي، لوڙهي ڇڏن سي لاڏلا،
دلق درويشي تنين ڪي، تو سيبائي هر طرح.

ڪافي (روپ توڙي):-

عشق جو پورو پتو پيو صاف ثابت سور مان،
سڪن سونهون ناڪيو دل سندي دستور مان.
سڪن واري زندگي گذري وجي تي خواب جيان،
ڏک سدائين ڏاج ٿيا، جي پيا پرين جي پور مان.
درد وارن کي دناليون، دم ۾ دلبر تو هٽي،
نينهن جون نوڪان نيون، گهائن غمازي گهور مان.
سڪ سندا سندرا ٻڌي، سوريءَ اُتي هسوار ٿيا،
مشهدا مردن سندا، معلوم ٿيا منصور مان.
"شاهه ولايت" شوق مان، سامان سورن جو مليو،
ساهه برابر سانديان، نازل ٿيو جو نور مان.

ڪافي (روپ توڙي):-

مر ملامت مون وسي، مر ڏيهه پيو طعنا ڏئي،
سرس سونهن سر مٿي، پڻ تو تنهن کان ٿئي.
تت ٽڪري فاندو، نه لرز لعنت کان ٿئي،

پر رحم لعنت رهيو هتي، هت ڪجهہ نہ بيرنگ ۾ ٿهي.
عاشقن آگاهہ ڪيو، ويساه ويتر تو پوي،
”والفقر مني“ اهائي، دوست دلداري ڏئي.
ڪفر جنهن ڪي تا چئو، سو شل اسان جو ڏاج ٿئي،
انهيءَ ڪفر اسلام سان، شل پيچ ڪنهنجو نا پوي،
”شاهہ ولايت“ شان ڪي، لوڙهي چڙيو پهرين ليئي،
بزرگي بيران جاتي، پري پيريءَ ڪان ٿئي.

ڪافي (روپ پنجابي سهڻي):-

دارين ڪان اڳي هئي شاهي فقير جي،
راه نمائي رهبري روشن ضمير جي.
مظهر جو روپ ٿاهي، پردو حجاب لاهي،
بازي عجيب آهي، خود بينظير جي.
ڪائنات آهي قادر، ايجاد ڪئي انور،
بہ بين بيڪ برسر، قدرت قدير جي.
آغاز ازلي آ، دلبر سان دل رلي آ،
محبت مونکي ملي آ، ماه منير جي آ.
هاديءَ سندي حڪومت، منظور آهي ملت،
بغداد واري حضرت، پيران پير جي.
ڪامل قديمي قائم، رهبر رفيق راحم،
مدد مدامي دائم، آ دستگير جي.
حاصل آهيءَ حقيقت، واصل ”شاهہ ولايت“
روز ازل ڪان رغبت، آه دل پذير جي.

ڪافي (روپ سورٺ):-

سهڻي سينگار ڪيو -موهي منئار ويو.

بشري بيک بنائي، سهٽل سپ ۾ سمائي،
مرضيءَ مختيار تيو، موهي مننار ويو.
تير تفنگي جوڙي، خيال ۾ خيال سان ڪوڙي،
اصل آرو پار ويو، موهي مننار ويو.
نرگس نين نظاري، ابرن واري اشاري،
دل جو شڪار ڪيو، موهي مننار ويو.
مشڪ عطر سان ملائي، سرخي لبن کي لڳائي،
دائم ديدار تيو، موهي مننار ويو.
"شاھ ولايت" ساري، پيالو پرت جو پياري،
ساقي سردار تيو، موهي مننار ويو.

ڪافي (روپ ملهاري):-

آيو پيارل پرچي آيو – طلب تنهنجي تن ۾ تايو.
ڳڻن سان لهه يار کي، رلهي، پرين پاڻ ۾ ڏس تون ٽولهي،
من ۾ منڙيون ٻوليون ٻولي، ساجن سپ ۾ سمايو.
ڪري سينگار سدا آيو سهڻو، پاتئين ڳل ڳچيءَ ۾ ڳهڻو،
محبت واسطي آيو من موهڻو، جنهن پيچ پريت جو پايو.
دلبر لاتو دل ۾ ديرو، پرت وارو ڪو پنڌ ۽ پيرو،
ڳجهي رمز ڏکيو آکيرو، پرين پاڻ پسايو.
پرين پرت سان آيو ننگ پالي، موهيو سندس منڙي نالي،
"شاھ ولايت" سات سنيالي، هادي پاڻ هلايو.

ڪافي (روپ ملهاري):-

او پرديسي تنهنجي پسڻ لاءِ پڪاري،
ڪولي حال ٻڌايان منهنجي دل توکي تي ساري.
مشتاق مدامي، عاشق علامي، سندءِ تيو سلامي،

ويـنـو واٽـون واجهـايـان، رنـد راهـہ نـهـاري.
آهي درد وندي دل، پوري پور تو پلپل، تيو روح آرل مل،
ڳڻ تـنـهـنجا مـون ڳايـان، سـازن کـي سـينـگـاري.
تنهنجي نينهن کيونيشان، اصل کان عريان، ٿيان قدم تان قربان،
سـر گـهـوري گـهـمـايـان، اچـج مـون اوتـاري.
سيد آهي ”شاهه ولايت“ سري ڪرڻ ٿي ساعت، ڪهو مست محبت،
پـنـهـه پـور پـچـايـان، ويـهـہ ڪـيـن وسـاري.

ڪافي (روپ ڪوهياري):-

ڏس تہ ڏيو جيڏيون مون منزل جو، ڪيچي ڪوهيارل خان پنهل جو،
ڪرها ڪٿهون ڪالهہ ڪهي ويا، گس گورن جي جهوڪ جبل جو.
پرہ ٿٽي پنڌ پار پچايان، پور پوي تو پهہ پلپل جو.
آڌهيءَ رات اُٿي ويا آري، سنگت ڇني سڪ سهاڳ ستل جو.
ڏمر ڏکيءَ تي ڏير ڪري ويا، ڏک ڏهاڳ ڏني ڏاج ڏتل جو.
ننگ سجاڻي نال نہ نيائون، قياس ڪيائون ڪونہ ڪٺل جو.
ويندس ”ولايت شاهه“ شوق سان، ٿيندو ميلو مون سان منڌ ماڳ منل جو.

ڪافي (روپ ڪوهياري):-

رکـي رمـز روحـانـي زايـا، بـن صـورت آدم آيـا.
”الست بربڪم قالو بلىٰ“ قول قديمي قائم قل هو الله،
سـاجن سـڀ ۾ سـمـايـا، بـن صـورت آدم آيـا.
ونحن اقرب واعدو پاڙي، جسمڪ جسمي جايون جوڙي،
وسـتـي ويـران وسـايـا. بـن صـورت آدم آيـا.
”خلق الا آدم صوت عليٰ“ ويس وصالي وصل وجه الله“،
الـقـاب انـسـانـي پـايـا. بـن صـورت آدم آيـا.
ظاهر ذات ظهور و ذاتي، عشق انا الحق تيو اثباتي،

دلبر ديرا لايا، بن صورت آدم آيا.
شوق شاهانا "شاهہ ولايت" عشق اسانوٽ آيو امانت،
رهبر رنگ رچايا بن، صورت آدم آيا،

ڪافي (روپ قصوري):-

توڙي دڙڪا ڏيو دلدار - آهيون راضي راضي،
پرچي پنهل ڏيو ٿا پيار - آهيون راضي راضي.
نياز ڏسي پرين نياز ڪريون ٿا، جيئن ٿيو راضي تيئن راز رکون،
اوهان مرضيءَ جا مختيار - آهيون راضي راضي.
سودو سر جو ثاب پيوسي، فيض درياهي فيض مليوسي،
مرجان وڏي پيو واپار - آهيون راضي راضي.
سودو سرجو موتن ڪان مهانگو، اڳيون اوهانجي سودو سهانگو،
هو جا سيئي باري ڪنيان بار - آهيون راضي راضي
"شاهہ ولايت" سندرا ساهي، بحر عميق ۾ پياسي ڪاهي،
جهڙو تانگهو تهڙو تار - آهيون راضي راضي.

ڪافي (روپ قصوري):-

حال بڌايان ڪنهن ڪي عشق جي آزار جو،
سودو ڏکيو آ ڏاڍو دل جي واپار جو.
اول عشق پيدا گل کي ٿني تو، بلبل کي پوءِ پاڻ ڏني تو
دستور آهي اهو دلدار جو، سودو ڏکيو آ ڏاڍو دل جي واپار جو
ديد خريد ڪيا ملڪ مريد ٿيا، اکن ڪنا ڪيئي شوق شهيد ڪيا،
عشق دلال آهي بره بازار جوءِ سودو ڏکيو آ ڏاڍو دل جي واپار جو
سرجو سودو ناهي سهانگو، مشڪل ملي ٿو موتن مهانگو،
نرخ نرالو آهي نينهن نروار جو، سودو ڏکيو آ ڏاڍو دل جي واپار جو
عاشق اڏيءَ تي اڙائن اکيون، ڪوني قرب سان ڪهائن اکيون،

وهندي ٿي وار ڪن ابر تلوار جو، سودو ڏکيو آ ڏاڍو دل جي واپار جو
خريداري خاصي خون ڪري ڪن، ڏڙيءَ ۾ ڏڙ ڪري سير ۾ سري ڪن،
پڙ ۾ پورو ڏين پاءُ پيار جو، سودو ڏکيو آ ڏاڍو دل جي واپار جو
وڪر وهايان وڻجار وحدت، شوق اهوئي "شاهہ ولايت"
پسڻ پرين جي درڪ ديدار جو، سودو ڏکيو آ ڏاڍو دل جي واپار جو

ڪافي (روپ مانجهہ جوڳ):-

آهي جن جو آسرو، مارن سان ملندس - الا.
پکڙا سيباٽا ساه ڪي، محل ماڙين ڪان بس الا
سهيلين سان سنگ ۾، خوش ٿي وجي کلندس الال
اهڙي عمر تو ۾ ڪانہ ڪا، صحبت سونهن سرس الا
مارن ساڻ ملير ۾، هر دم همت هوندس الا
پياسي پنهوارن ڪي، پلڪ ۾ پسندس الا
"شاهہ ولايت شال مون، تہ وجي تيندس الال

ڪافي (روپ جوڳ):-

اشاري ابرن جي، ديد ڪيو ديوانو،
شوق شمع جي سهڻا، پرت ڪيو پروانو.
ٽرڻ، ڦرڻ، قدم ڪٽڻ، ڪبونہ ڏنوسي ڪنهنجو،
گهمڻ غمازي غمزي، مرڪڻ ڪيو مستانو.
پلپل ۾ يار پرين ڪانگ اُڏاريان ڪيئي،
ساعت ساعت ۾ ساريان روز رڙان روزانو.
سرتي وسايم سارو، بار ملامت وارو،
لوڪ سڄي جو سارو، ڳل ۾ پاتم ڳانو.
"شاہ ولايت" سعيو، پاڻ ڪيو آ پرين،
آيو دلبر آيو، واهہ وسہ تو مشخانو.

کافي (روپ جوڳ ڪلنگڙو):-

اصل آريءَ ڇام سان، محڪم مجاز آ.
ازل کون اسانتي، لازم لحاظ آ.
سڪ منجهان پيدا ٿيو، سرور لئہ سارو جهان،
لولاڪ لما خلق الافلاڪ، جو آواز آ.
مستيءَ ۾ مخمور ٿي، مجذوب ڪيو آ محبت،
دل اندر دونهون دکيو دائم دراز آ.
خماري خيال کي اُڏاري، عرشين نيو،
ڪائنين ترسي ڪينڪي، بحري سو باز آ.
عشق رهبر رهنما، اثباب ڪيو الله کي،
"شاهہ ولايت" شامل ٿيو، هادي شاهہ فياض آ.

کافي (روپ جوڳ):-

پڪاريان پڪاريان پڪاريان سدا، ٻڌي من ٻاروچو سهڻو هي سدا.
پرين پردو پائي ٿيا پوش ۾، جسو جان جيرو جلي جوش ۾
وساريو نہ ويتر بنا بنامِ خدا. ٻڌي من ٻاروچو
پرين آهي ٻلٻل اوهان لئہ پڪار، توڙي لوڪ طعنا ڏئي لک هزار
ملامت مڙوئي نهايت ندا. ٻڌي من ٻاروچو
سڄڻ خوش وسين تون پنهنجي ديس ۾، "شاهہ ولايت" گهرايو پنهنجي ديس ۾
عرض مون اهوئي مدائي مدعا، ٻڌي من ٻاروچو

کافي (روپ ڪلنگڙو جوڳ):-

جينئن وٺيو تينئن مونکي آهي نياهٽي،
ڳالهہ اوهان جي ڳڻن جي اَڳليءَ اَڳليءَ ڳاوٺي.
سدا توکي ساهہ ساري، ويهہ نہ منا تون وساري،
ڪڏهن ايندين مون اوتاري، ويل اِها آوٺي.
محبت تنهنجي مچ مچايو درد دل ۾ دوڙ دکايو،

عشق اوهانجي آڙاهہ لايو، تپي اندر ۾ تا ونيء
وڃڻ جي تون ڪر نہ وائي، ساري توکي ساهہ سدائي،
خال محرم حال پائي، پرت پرين تو پالٽيء
ساري توکي دل ونچاري، اچڻ جي تون ڪرتياري،
"شاهہ ولايت" عمر ساري، ڳڻتين ۾ آڳارٽيء

ڪافي (روپ جوڳ):-

منهن ڏيکيم محبوب لئہ ڪنهن رمز جي رومال سان،
ڳوڙها ڳلن تان پئي اُڙها، لوڪئون لڪايم خيال سان.
جيءَ اندر جهيڙو لڳل هو، دل ۾ پيو دانهون ڪريان،
تان اوچتو دلبر اچي بيٺو، متان هن حال سان.
پوءِ چيائين چو روئين تو، ڪنهن توکي ايذائيو،
ڪيئن پاڻ تو ڦاسائيو، نينهڙو لائي ڪنهن لعل سان.
مون چيو منهنجا مٺا، آ تيرتن ۾ تو هنيون،
سوراخ سيني ۾ ڪيا، نورتو جمال سان.
پوءِ چيائين اي چريا، چو دل پنهنجي ڦاسائيو،
چوتا ڏسو هر هر تڪيو، چو پاند لايو ڪال سان.
ديد تنهنجي ديد ۾، منهنجي پرين عادت اها،
"شاهہ ولايت" کي هميشہ ڪر نہ پئي ڪنهن ڪال سان.

ڪافي(روپ جوڳ):-

مونکي ڏي مونکي ڏي شراب، ساقي تنهنجي هٿ جو پيئڻ مون ثواب.
ساغر صاف سرڪي، ڏيو محب مرڪي، اچي دل هرڪي،
پيئڻ لئہ شتاب، ساقي تنهنجي هٿ جو پيئڻ مون ثواب
نشي ۾ نهايت، هاديءَ ڪئي هدايت، ڪري مون عنايت،
کيو نينهن ثواب، ساقي تنهنجي هٿ جو پيئڻ مون ثواب

پيالو پيتو جنھن، پياني پڌي تنھن، ڪڏايو قدم جنھن،
پڙھي بره باب، ساقي تنھنجي ھٿ جو پيئڻ مون ثواب
شڪر "شاھ ولايت" ھادي تيو حمايت، سدائين سلامت،
بي حساب، ساقي تنھنجي ھٿ جو پيئڻ مون ثواب

ڪافي (روپ جوڳ):-

ناز وارن نيڻن سان، دلبر ديدان لايون،
لڳيون چشمن جون چوڪان، سيني اندر سرواھيون.
زلف ھن زور وار، چڻ ڪي نانگ ڪارا،
ڪن تا ڏنگڻ جا وارا، وسري وڃن تيون وايون.
عشق تنھنجي جون اوجان، متيون محبت جون موجان،
حسن تنھنجي جون فوجان، اچن امالڪ ڪاھيون.
ويس گلابي پائي، سرخي لبن ڪي لائي،
گھورن سان دل گھائي، ويتر بي پرواھيون.
"شاھ ولايت" ساري، مام ملي موچاري،
موج محبت واري، ڳليءَ ڳليءَ ۾ ڳايون.

ڪافي (روپ ايمن ڪلياڻ):-

سڄڻ اڱڻ مون آيو، موليٰ سو محب ملايو.
"خلق الآدم اعليٰ صورته،" دلبر درشن پسايو.
"الانسان سري وانا سره"، ساجن سڀ ۾ سمايو.
"ونحن اقرب" واعدو پاڙي، وستي ويران وسايو.
بيک بشري برقع اُتاري، موھن مڪ وڪلايو.
"انا احمد بلاميمي" ، احدئون عبد سڏايو.
شوقئون "شاھ ولايت" والي، رھبر ھي رنگ لايو.

ڪافي (روپ مالڪوس):-

منھنجو يار ميھار سان تيو ملڻ جو سعيو،

ملڻ جو سعيو - الا - اصل کون رايو الا
داتا هن دلي تي، ني ستت سٽائو -الا
ڪمن ڪيئن ڪيترن، واڳن ورايو - الا
ميهر ڪي تنهن مهل ۾، سهٽيءَ پني ساريو - الا
"شاهہ ولايت" ميهر سان، آهہ موليٰ ملايو - الا

ڪافي (روپ مالڪوس):-
داتا سائين توڙ رسائين وحدت ساڻ وڏائين.
بنا عشق الله جي ٻيا خيال، خوديءَ جا ڪپائين.
محبت جي ميدان ۾، نانگو ڪري نچائين.
بي خوديءَ جي باب جو، پيالو پرڪو پلائين.
انا الحق جو ماري نعرو، سوريءَ سرچڙهائين.
"شاهہ ولايت" ڏي سهڻا سائين، نظر ڪري تہ نهارين.

ڪافي(روپ تلنگ):-
پنهل آيو آ پاڻ، ڪيچئون ڪشالا ڪاف ڪري.
قرب جي قطري ڪيچ وساريس، ڏتائين ينيور جا ياڻ
محبت جا وينو ماڻ پري
خوشيءَ منجهاران خان ڪتي تيو، توڙي هيو اڇاڻ؛
سک منجهان لتا صاف ڪري.
شوقئون "شاهہ ولايت" آيو، پنهنجي رائي پاڻ،
سورن جا آيو سات پري.

ڪافي (روپ تلنگ):-
ڏاڍو ڪري آيو عشق اُمارو، جيرو جان سڙي ويو سارو.
عشق جي اثبات ڪيو، ماري ناطق نعرو.
عشق اندر ۾ آتش لائي، ڪري جوش جبارو.
"ولايت شاهہ" تي نندي لا ڪون، آيو الٽو عشق اوپارو.

نيٺمن پڙهائي نماز

ڪافي (روپ تلنگ):-

شمس ڪيو آ شعاع، اونداهي جي اسباب ڪي ڊاهي.
سامهون دلبر ساڻ بہ دلبر، ڪهڙي آهي پرواهہ
هاڻي ڇڏيوسي حجاب ڪي لاهي.
بهشت دوزخ جي درڪار ناهي، اندر ۾ آهي الله
ڏوهہ ڇڏياسي ثواب سان ڇاهي،
سڀڪا صورت يار سڄڻ جي، سارو سمجهہ لقاءُ،
بيرنگ جي پؤ باب ۾ ڪاهي.
"شاهہ ولايت" ساڻ هميشہ، پرين جو پرچاءُ.
ڪولي ڏس تہ ڪتاب ۾ ڇاهي.

ڪافي (روپ تلنگ):-

عشق ڪيو بيتاب، تاب ۽ تابا دور ڪياسي.
نياز نوڙت نينهن سيڪاريو، ڪسي ڪياسي ڪباب،
وهم وڏايون ڏور ڪياسي.
بار ملامت سرتي آيو، برهہ ڪيو بي حجاب
هلڻ حجاب سڀ دور ڪياسي.
جام پريم هڳ ساقيءَ پياريو، شاهي شوق شراب،
موج منجهان مخمور ٿياسي.
يطهرڪم تطهير ڇيائين، پرين ڪيو آ پاڪ،
"شاهہ ولايت"، مشهور ٿياسي.

ڪافي روپ پهاڙي:-

آيا انس دي اولي ماهي موهن ميم دي مرلي ڇائي
بن جوڳي رانجهن آئي، درچوچڪ چاڪ سڏائي،
ول ول آڪي ويس وٽائي، برہ دي بين بجائي،
بن بشري پيد نيازي، او اپنا پوش، اتاري،

انا عرب بلاعين اشاري، آکي احمد بات بتائي.
وو وحدت ونجهلي وجاندا، اوئي قالو قول بلاندا،
آپ هي گيت انا الحق ڳاندا، انحد ڏوم مچائي.
سرتاج ڪلنگي سهرا، ولفجر وڪايا چهرا،
الف دا ميم تي نينهن نظارا، ڪي چشم سجن چمڪائي.
هوڪي سائل مگندا بکيا، ڏيوين خير منڪون اڻ لکيا،
آپ هي بين بجاوڻ سکيا، سانون ٽوڪ فراق سنائي.
چوڙي "شاهه ولايت" شاهي، اتي رنگپور تي ڳئيا راهي،
آپ هي سلطان آپ سپاهي، در در ڪريندا گدائي.

ڪافي (روپ پهاڙي):-

آيو تي انسان، محبت مهر ڪرڻ جي لئه.
جڏهن عشق ڪني هني سرسي، تڏهن عرش ڇڏيائين ڪرسي،
نينهڙو لاتي ساز بنائي نڪري تيو نيشان.
ميم جو برقعو پائي آيو احدئون عبد سڏائي،
سير ڪيائين عرش ماٿيائين، ساڳيو تي سلطان.
ديد سان ديد ملاتي اتي قاب قوسين الاتي،
آواز نهاني الانساني، ساڳيو سر سبحان.
اصلي هو بيمثلي جتان تي پيدا هني مثلي،
"شاهه ولايت" ڪيو نهايت، تسليٰ سان اعلان.

ڪافي (روپ پهاڙي):-

آيو اڱڻ سجڻ مون، مون گهر سدائين آيو.
نازڪ خيال منهنجو شب روز تو تڪڻ لئه،
تنهنجي شبهه شڪن ڪيو، تنهنجي اکين اڙايو.
يڪ بار تو ڏسڻ لئه آهي هر روز مون تمنا،

جنھن ڏينھن ڏسان نہ تو کي، سو ڏينھن چڻ اجايو.
سرتيون اوھان جي سمھن جا سپ سور پئي پلم،
اڄ محب مون کميٽي قريئون اچي ملايو.
"ولايت شاھہ" بنبي بھاري ٿلن ٿولاري،
محبوب ٿيو آراضي، دلبر درشن پسايو.

كافي (روپ پھاڙي)

اول وجود وساري، پوءِ ڏس وات وندر جي ووڙي.
جسم جو کر تون وسارو، حق جو ھڻ تون نعرو،
وحدت وڃائي وارو، ٿي سرس سويارو
پاڻ پنھنجو ڇڏ ماري.
دردن جو دوڙ دکائي، محبت جو مچ مچائي.
پنھنجو تون پاڻ پچائي، ڏس تون عشق نچائي.
پرت پنھل سان پاڙي.
چني مون حق جي حکايت، گجھي آھي ڳالھہ نھايت،
شامل ٿيو "شاھہ ولايت" ھاديءَ وارو حال ھدايت.
لڳو وت تنھنجي لاري.

كافي (روپ پھاڙي)

پاڻ ھردي ھادي تو ھولي آيو الانساني چولي.
خلق الانسان صورت الله، کل شيءٌ قل ھو والله،
ڏس فھم فرقاني ٿولي.
بيک بشري برقعو پائي، احدئون آيو عبد سڏائي،
اثباتي آدم جي اولي.
قلب المؤمن عرش معليٰ مظھر ۾ آ موجود مولىٰ،
آھي اھل فقر جي تولي،

ونحن اقرب نام نشاني، جلوي جسم جي جاڳيو جاني،
پس ڳجھہ اندر ۾ ڳولي.
صوفي ثابت سر کي سجاڻي، دلبر دم کان دور نہ ڄاڻي
ڇڏ روح پنھنجو نہ رولي.
عدم کان ھت قدم پائي، انا احمد قول کھائي،
خاص خبر خدائي کولي.
سير جي سانگي ٿي سيلاني، پوش پھري آيو الانساني،
"شاھہ ولايت" شوق جي شعلي.

کافي (روپ پھاڙي):-
پنھنجي ديس تي کاھيون کاھہ، او پرديسي پکيئڙا!
فذ کروني ساريون سارج، ونحن اقرب واعدو پارج
تنھنجو ھادي آھي ھمراه،
جبل الوريد چئي کير تو ڳالھائي، ونفخت ائين الله تو فرمائي،
رک وحدت جو ويساه
وتعزل من تشاء وتزل من تشاءُ، پنھنجو کيائين پاڻ بناءُ،
تون ڇو ٿئين گمراه.
عشق تنھنجو آھي الاھي، وحدت جو رک ورق ويساھي،
تنھنجو والي "ولايت شاھہ".

صدا روپ پھاڙي:-
پٽمانا فيض کا پردي، فياضي شاھہ جيلاني،
بکاري بن کي آئي ھون، تيري درگاھہ جيلاني.
تم ھي داتا ھو جگ منگتا، کبئي خالي نھين جاتا،
جوئي آتا اسي پاتا، رندون کا راه جيلاني.
ياور ھئي يتيمون کا، ضامن ھئي ضعيفون کا،

غور ڪرڊي غريبون ڪا ، رسد آگاھ جيلاني.
سوالي هون تيري در پر ، ميري ڪشتي ڪو پرنم ڪر،
مقصد طالبان تصور، بہ خود ويساہ جيلاني.
تم هي مختيار قدرت ڪا ،بہ نبوت دار مملڪت ڪا ،
آسمان ڪي معرفت ڪا ، منور ماہ جيلاني.
تم هي هو "شاھ ولايت" ڪا ، صاحب سلطان سخاوت ڪا ،
تم هي فائض فياضت ڪا ، فيض دزياہ جيلاني.

ڪافي (روپ پهاڙي):-

ڇا ڪئون يار مونسان ڪري وئين جدائي،
بنا يار تنهنجي وٺي ڪانہ وائي.
رهي آس دل ۾ سهڻا تون هليو وئين،
سليان ڳالھ ڪنهن سان اندر جي اُهائي،
آهيان مون اڪيلو، تنهنجا سو سلامي،
بيهر ڪر الله لڳ اچڻ جي پلائي.
ظلم ۽ ذوري جي خبر ڪانہ پيڙي،
ٿري دل ڪي ويندين ڪري ڪا ڏاڍائي.
"ولايت شاھ" وس ڪان تيو آھ بيوس،
ايندين محب مون وٽ سجڻ تون سدائي.

ڪافي روپ پهاڙي

دلبر ڪيو آدم ۾ آواز عشق جو،
سهڻو تهين سان شامل آساز عشق جو.
تندڙي وڄائي تن ۾ پڪي لئي رکي تمامي.
جوڙي وينو آجاني جهاز عشق جو.
دم د: ۽ ڏمال دل ۾ ٻڌي خيال سان خلاصو،

ڪري خيال پوءِ تو خاصو پرواز عشق جو.
غيب السانــي گفتــگو آواز الاهي،
سهڻو وڏي سدائين آغاز عشق جو.
"شاهہ ولايت" شوق جو شعلو چڙهيو شاهاني،
نازل تيو نهاني آ راز عشق جو.

ڪافي (روپ پهاڙي):-

دل تہ دلبر جي اڳيان.. نذران آ نذران آ،
ڪين بيهن ڪنهنجون رٿان، سيڪي ٿئي تنهنجي هٿان.
سر سڄڻ تنهنجي مٿان، قربان آ قربان آ.
ڪيئي قرب سان قاتل ڪنا، سالڪن سر تي سنا.
تنهنجي ملڻ لئہ من منا، مستان آ مستان آ.
دل جو آهي جو ڏٺي، قابو ڪيائين دل ڪٺي.
"شاهہ ولايت" واهہ وٺي، شڪران آ شڪران آ.

ڪافي(پهاڙي پوريا):-

جاڏي تاڏي تون توريءَ ڪونہ ڏسان تو ڪوئي،
هيٺ مٿي هر جاءِ حاضر ناظر تون،
جڏي شاهي تخت هزارو، نينهن منجهان اچي رکيئي نظارو،
جڳ جو والي تون.
چاڪ سڏائي واعدو پاڙيئي، چاهہ منجهارون مينهون چاريئي،
هونگاري هون هون هون.
محبت من تنهنجي ڪي موهيرہ بهشت منجهان بيزار ڪيو،
گل پو ڪيئي گيئون.
جاڏي تاڏي هڪ هيڪڙائي، وٺي "شاهہ ولايت" وائي،
پولي تون هي تون.

کافي (روپ پهاڙي):-

فـــراق ۾ قـــران تـــو تـــيـــريـــدار جي نمـــونـــي.
دردر کـــيـــان گـــدائـــي پـــيـــنـــار جي نمـــونـــي.
سرتيون هلو سفر ۾، ڳوليون پرين گهر گهر ۾،
مـــن کـــواچي نـــظـــر ۾، مـــنـــتـــار جي نمـــونـــي.
ماٺهون ڏين تا طعنا، لکين لوک جا بهانا،
پـــاتم ڳچيءَ ڳانـــا، ســيـــنـــگـــار جي نمـــونـــي.
اکڙيون اوهان جون ڪجلي، جهلي ڪير سگهي تجلي،
اڀ ۾ ٻري تي بجلي، چمڪار جي نمـــونـــي.
جڏي "شاهه ولايت" شاهي، خوش تي ڪنيم گدائي.
پـــريـــن جو پـــاڻ مـــتـــائـــي، واپـــار جي نمـــونـــي.

کافي روپ پهاڙي:-

کيچي ويا تم ڪالهه، روئي روئي مون حال وڃايا
ساٿي ساڄهر سنبت ڪري ويا، ڪانه لڏائون سنڀال
جانب، جوءِ ڇڏي ويا جنهن دم، ساعت ڀانيا سو سال
ڪري ويراڳي هو يا وطن تي، جيئڻ ڀانيا تہ جنجال
خوش ڪليا سي اڱڻ اسانجي، ناڻگا هٿا تہ نهال
"شاهه ولايت" شان سجائي، ايندا ننگي ننگ پال.

کافي روپ پهاڙي:-

سجدو ثواب سرڪي اعلان ازل آهي فرمودو فهم فرقان فرمان اول آهي.
احڪام امر ايزدي، عزازيل کي عطا ٿيو، مسجود مڙئي ملائڪن، انسان اصل آهي.
فنافي الشيخ شايد اگرچي آهي بت پرستي، طالب طواب ڪافو بتخان مثل آهي
فنا في الرسول برزخ تصور اسم محمد، فنا في الله ڪان فارغ بيان بقابالله آهي.
معبود مورت معنيٰ ساڄا صورت سندو مون، پوڄاري حسن آهيان جو دان مليل آهي.
وجدالله ويساه سان واصل "شاهه ولايت"، وحدت وجودي وارد وجدان وصل آهي.

ڀ.ج.ٻيهار ۽ دنيا

ڪافي پهاڙي:-

صورت صفاتي سانگ سان، آيو پرين انسان ۾.
سهي سخن ثابت سچو، قول آهي قرآن ۾.
آدم جي اولي اسم، جاني جاڳيو جلوي جسم،
بيڪ بشر بنيا يسم، جوڙ جسي جسمان ۾.
ظاهر ظهور و ذات جو، انا الحق اثبات جو،
قادر قلزم ڪائنات جو، نرمل نظر نيشان ۾.
ونحن اقرب واعدو، قائم قديمي قاعدو،
مَلڪن معلوم مشاهدو، منصوري ميدان ۾.
وجه اللهويساه سان، نوري نظاري نگاه سان،
وصل ”ولايت شاهہ“ سان، احسن اندر ايوان ۾.

ڪافي روپ پهاڙي:-

مي جي ميخاني مان پياريو، پيالو ساقي شراب جلدي
۾ پيئڻ سان پريم ٿيو پيدا، نينهن نشو ٿيو نواب جلدي.
نينهن اڳي نروار هو، پيگ ڪيو ويتر پڌر.
لوڪ ڪان لڄ نا ٿئي ٿي، نينهن هٽايو نقاب جلدي.
بره ۾ بدنام ٿي، تنهنجي پريت ۾ پنندا وتون،
ڳليءَ ڳليءَ ۾ گيت ڳائي، توکي ڏسڻ آ ثواب جلدي.
عشق جي امداد ۾، موجان وٺون لک مرتبا،
ڏک سدائين ڏاج ٿيڙا، آيا اوهان ڏهون عذاب جلدي.
عشق احديت سندو، رڳ رڳ ۾ رلجي ويو،
”شاهہ ولايت“ شوق ۾، شامل ٿيو آهي شتاب جلدي.

ڪافي روپ وهاڳ:-

پرين پسايو پاڻ، قاصد مون مقصود ٿياسي.
قلب ۾ ڪعبو قائم ٿيو آ، چاڻ اهوئي چاڻ،

عابد مون معبود ٿياسي.
نفل نمازان تيون معاف مڙيئي، رڳ رڳ ۾ آرهاڻ،
ساجد مون مسجود ٿياسي.
ڳالھ ڪنهن جي ڳڻتي ناهي، لتي سا چڪتاڻ،
حامد مئون محمود ٿياسي.
"شاھ ولايت" شان سجاتو، هادي همدم ساڻ،
مام ملي موجود ٿياسي.

ڪافي روپ وهاڳ:-

حسن تنهنجي تي منا عاشق جهان سارو آ.
انهيءَ ڳالھ جو شاهد قرآن سارو آ.
تير ابرو تيز وارا چوهھ مان ڏاڍا ڇتا،
بره جي بيمار ڪي سيني ۾ ستڪارو آ.
مست دلبر تو ڪيا منصور وانگي تي ڪتا،
انهن ڪي نينهن تنهنجي جو نشو خمارو آ.
هاقي ساغر سوز مان جام جلالت جو ڏنو،
پيالو پريم جو هاديءَ مونکي پيارو آ.
نينهن تنهنجي نانگو ڪيو، سانگو ناهي سرساھ جو،
"شاھ ولايت" شوق مان، ڏنو سر اوهانکي سارو آ.

ڪافي روپ وهاڳ:-

ڏس اوهان جي عشق ۾ ڪيئن حال تي رهيو.
بره ڏاڍي باھ باري بنران تي رهيو.
اکڙيون، اکڙين ۾ اڙيون، تير تفنگي تي چڙهيا،
ساھ سيني مان ستو، نيشان تي رهيو.
قربدار قرب ڪري، ديدار ڏي تون ڏيان ڌري،

ساعت توريءَ کان سري، ويران تي رهيو.
دل منهنجيءَ کي دلبر، ديوانو ڪيو تو،
پسي جلوو تنهنجو منا، هي مستان تي رهيو.
"شاهہ ولايت" حق ڪري، ٻيا خيال خطرا ترڪ ڪري،
ويراڳ وحدت جو ڪري، آشيان تي رهيو.

ڪافي روپ راڻو:-

تڏهن وحدت ۾ آ دل ونگي، جڏهن سوز ساماڻو.
ڪاڻياري هن ڪاڪ تڻون، هاڻي ڪيم لاڏاڻو.
هلي راڻي جي راڄ ۾، هن توريءَ ڪيو تاڻو.
جوڳن جهڙا ويس ڪيا مون، آهيان نالي نماڻو.
ريڏو آهي راند ۾، مون سان راضي تيو راڻو.
"شاهہ ولايت" خيال ڪٽي، متي عاشق اُڏاڻو.

ڪافي روپ راڻو:-

ڪانگ اُڏاريان ڪاڪ جا، شل راڻو ايندم رات.
ڪانياريءَ جي ڪاڪ تي، من جانب پائي جهات
سرتيون ساجن کي تي ساريان، تن من ۾ ايها تات
موتي اڄ من ميندرا، مومل جي محلات
ڪانگ ٻڌائج منڙي ٻولي، لنئُ سباجهي لات،
ساهہ ڪان وڌل سوڍل جي آهي، محبت منڙي بات.
"شاهہ ولايت" محب مون ملندم، پرهہ ڦٽي پريات.

ڪافي روپ ٻباس:-

ڏي مست ميخاني مان ساقي، جام شوق شراب جو،
نينهن نشو مون تني نهايت، الستي احباب جو.
سرڪ ساقي ڏيئي سخا ڪيو، جذبئہ جام جلال جو،
سنسار سارو تني عيان، هن عشق جي اسباب جو.

صاف ڪر ساغر پياري، بيخوديءَ جي باب جو،
حال حاصل ٿئي هميشه، نينهن نسنگ نواب جو.
مرڪي ڏنائون سرڪي مونکي، ويو هجڻ حجاب جو،
نت موج ۾ مخمور ٿيس، پي جام آب ناب جو.
پر ڪري پير مغان، پيالو ڏنو پريم جو،
"شاهہ ولايت" ڪي عطا ٿيو، فيض درياه فيضاب جو.

ڪافي روپ پيرو:-

ڇم ڇم ڇيڪان ڇيرن لايا، ناچو عسق نچايا يار.
سانول آيا پاڻ سينگاري، زينت زر ڪناري داري،
باهہ ڏنائون بيهڻ سان ٻاري، محبت مچ مچايا يار.
دلبر جاڏي ديدان لائن، خون ڪرڻ لئہ خيال ڪپائن،
مشتاقن ڪي ماري مچائن، گهوٽ هزارين گهايا يار.
گيت ڳُٽڻ سان ڳائن ويراڳي، ماڳ ميخاني جا محڪم ماڳي،
صاف سچا ٿئون صورت ساڳي مولئ محب ملايا يار.
"شاهہ ولايت" شامل جن سان، فيض فياضي ڪامل تن سان،
راضي رهبر روز رندن سان، هاديءَ هل هلايا يار.

ڪافي روپ پيرو:-

موري آش رهي درشن ڪي نازنوا نينن ڪي.
ديد درس وڪلاٿو دم دم، پيگ پلاٿو پيالي پرنم،
پياس پڙي پرسن ڪي، موري آش رهي درشن ڪي.
گيت گگن گن گرڪا گائون، سرت نرت ڪا سازبنائون
تار بجاتن من ڪي، موري آش رهي درشن ڪي.
ستگر ڪا جس گائون گانا، اپني آپ ڪو آپ پڇانا،
پيد بياس پڇن ڪي، موري آش رهي درشن ڪي.

پياس پيا کي ملني کي، شاھي بھار وصل ليني کي،
پرت لڳي بچپن کي، موري آش رھي درشن کي.
روپ سروپ پيد بتائون انحد باجي بگل بجائون،
توم توم نوم تن نن کي، موري آش رھي درشن کي.
”شاھہ ولايت“ شيوا گرُکي، سرت سنائون سرگم سرکي،
چيم چيم چيم چن نن کي، موري آش رھي درشن کي.

ڪافي روپ پيم:-

پائي پيچ پنهل مون سان پيار ڪيو، لائي نينهن نسنگ نروار ڪيو.
دم قدم ۾ لوح لحم اھو پاڻ آھي منجھہ جان جسم،
”فاذکروني اذکرکم“ واعدو ونحن وارو وار ڪيو.
پير مغان جڏھن پاڻ پسايو، ھر صورت ۾ سر سمجھايو،
ھاٺي سانگ ناھي ڪو بيو سعيو، ويھي وحدت جو واپار ڪيو.
تار توحيد جي تات اٺم، سڪ ساجن جي ڏينھن رات اٺم
اھي عشق تنھنجي جا اوقات اٺم، جن جان جسم ۾ جار ڪيو.
”شاھہ ولايت“ شاه مليو، مونکي آدمئون تہ الله مليو،
اھو وحدت جو ويساه مليو، جنھن انا الحق اظھار ڪيو.

ڪافي روپ پيم:-

محب منا منٺار، يار دل توسان اڙي وئي.
راتيان ڏينھان آھون ڪريان ٿو، آءُ دانھن سٺي دلدار.
ھاٺي ھينئڻ تون ويھہ نہ وساري، آءُ قرب ڪري قربدار.
جاڪون ڪري وئين يار جدائي، ماريو آمون مونجھار
آءُ ھلي ھڪ وار اڳڻ منھنجي، سر صدق ڪيان سو وار.
صورت سھڻي يار سڄڻ جي، خوني نيڻ خمار.
”شاھہ ولايت“ جي دل موھي، پرين جي تہ پيار.

ڪافي روپ آسا:-

آڏوتن آيون، سوريءَ جي سرانجام جون خبرون.
ٻڌي نهال ٿيا هن نانگا، سندرا اڇن ساهيون
گاروڙي گر ڏي هليا، لاڳاپا لاهيون
گوش گنگا ڏي آهي تن جو، پير پورب پايون.
فيض درياهي فيض جون، ڪيون ٻگن شاهہ پلايون
سر ڏيڻ لئہ "شاهہ ولايت"، اچي ڪات متئون ڪاهيون.

ڪافي روپ آسا:-

آيو پرين اندر ۾ باقي حجاب ڪهڙو،
پردو پيو پڌر ۾ باقي نقاب ڪهڙو.
پيدا ٿيو آ آدم صورت منجهان الاهي،
سمايو سيني ۾ باقي خراب ڪهڙو.
دلبر جا داب ڏڪا جيستر آهي جدائي،
دم دم پرين نظر ۾ باقي عذاب ڪهڙو.
حيران ٿيا حورن تي عقبيٰ سندا جي طالب،
پر ديد مون دلبر ۾ زياده ثواب ڪهڙو.
مرد موليٰ جا مائل اڙندا نہ ڪنهن ۾ عاشق.
جن جي صفائي گهر ۾ تن سان حساب ڪهڙو.
شاهي آ "شاهہ ولايت" واري وڃائي وحدت،
بنائي پرين بشر ۾ زياده ثواب ڪهڙو.

ڪافي روپ آسا:-

جيءَ ۾ جانب جوڙيون جايون جوتا ٿيو دلگير،
عشق ڪيو امداد اسانتي محلي آيو مير، جنهن جي آس اندر ۾ اُڪير.
جنهنجي جدائيءَ جا جان منهنجيءَ ۾ تڪا لڳاهن تير،
ٽنڙا چيتي چڏيائين ميتي، وهندي وارث وير.

خوش ڪلي تو اڳ اسانجي شان وارو شهمير،
پرين پڪاري، پيگ پياري خوشيءَ منجهان ڪند ڪير.
ونحن اقرب واعدو پاڙي سالم ٿيو تہ سڌير،
اوڻ جو اولو، ڦاڙي چولو، چاڪ ڪيائين چير،
"شاهہ ولايت" شامل ٿيڙو حاضر حضرت پير،
اِذني اشاري، مٺا جيٺاري فيض وارو تہ فقير.

ڪافي روپ آسا:-

شهنشاهہ شهباز، رند وڻن ٿا راز تنهنجو.
شوق تنهنجي جون چمڪن چيريون،
وڄن گهنڊ گهڙيال ۽ پيمرنن، عرش وڄن آواز
هلن جيڪي در ڪان اندر
مرد زالون ڪن مست قلندر، نوڙت ساڻ نياز
دم دم ڌمالان تنهنجي در تي
نانگا نچن ٿا پهر پهر تي، ڪوپا ڪن ٿا ڪواز
نيڪيتيءَ جي ملي آ واڌائي،
"شاهہ ولايت" شادي ڳائي، ڪٺي سهٺا ساز

ڪافي روپ آسا:-

غازي نہ ڪن ٿا غفلت دم ۾ خيال دم جو،
اٿڻ، ويهڻ، سمهڻ ۾، ڪم ۾، خيال دم جو.
بي سرت ساهہ جي جڻ، حيوان هن هميشه
انسان ڪي سڃاڻن ثابت مثال دم جو.
هتڙي جنين جدائي،اڳتي سي ڇاڪي ڏسندا،
حاصل ٿي جن هدايت ڪن ٿا وصال دم جو.
غير ڪئون روزا رکيائون، پرت جي تن ڪي پياس،

نوڙت سندي نماز سان، ڪن ٿا ڪمال دم جو.
جيڪي ٿيا جيئري جدا، پر جهايا پير مغان،
”شاهہ ولايت“ تن کي، حاصل ٿيو حال دم جو.

ڪافي روپ بسنت:-

اڄي بيٺو آ يار اڏيءَ تي، ڪڏي ڪوپا ڪنڌ ڪپاءِ.
هتين پنهنجي پاڻ کهي تو، ويهہ نہ ويرم هڪڙيءَ لاءِ.
برهہ جي بجلي چمڪي تنهنجي، پتنگ جان پاڻ پچاءِ
هٿي جا اميد هنجي اندر ۾، پنهنجي من جون مرادون پاءِ.
”شاهہ ولايت“ سنبري آيو، ڪهہ پرين هاٿي ڪات وهاءِ.

ڪافي روپ بسنت:-

برهہ بسنت پلي ڪري آيو، باغن ۾ تي بهاري وي
هر چمن ۾ هاڪ حسن جي، گلن ڪئي گلزار وي
نيون نوري وهن نهاني، چارئي چشما جاري وي
بحر تنهين جي تاب ۾ طالب، تار ترن اوياري وي
لهر لوڏيندي ڪينڪي تن کي، برهہ جنين کي باري وي
پريم پلي پيو ”شاهہ ولايت“ ، ٿي آ خيال خماري وي

ڪافي روپ بسنت:-

سهڻي صورت يار سڄڻ جي، پسي ٿياسي مست مدام
فاذڪروني اذڪر ڪم ميان، تار اوهان لئہ طلب تمام
عشق اندر ۾ آتش لائي، توبن ڪونهي ڪو آرام
انا الحق جو ماري نعرو، سوريءَ سر آ سرانجام.
”شاهہ ولايت“ ڪين ڇڏيندا، اصل ڪئون آهي انجام.

ڪافي روپ بسنت:-

نسنگ نانگو نينهن ڪيو آ، عشق ڪيو آ اثبات
پريم پيالو ساقيءَ پياريو، جام جلالت جوش جياريو

جنهن سجاتي پنهنجي ذات،
نينهن نشو جڏهن ظاهر ٿيڙو، هٽڻ حجاب سڀ ٻاهر ويڙو
پسي تنهنجي تجلي تاب
جلوي جوش جيلاني واري، ڏسڻ سان وڌو جيءَ جياري
ڪانہ آهي ٻي وائي وات
"شاهہ ولايت" يار ڏيکاري، سڪ سيني ۾ پنهنجي ساري
تار سدائين تنهنجي تات

ڪافي:-

ريءَ هٿن پرين هاج سيڪاري پير بنا رفتار سڄڻ جي
ٻي گوشي پرين ٻات ٻتائي لاشان للڪاريو سڄڻ جي.
غازي گم ٿي سڻ ٻاگوشي گفت مني گهڪار سڄن جي
مام مغاجي مانجهي ماريا جن سيني گفتار سڄڻ جي
روز شب آهہ شاهہ ولايت ساعت ساعت ۾ سار سڄڻ جي.

ڪافي:-

آهي اصل ڪان اقرار سهٽا توسان توسان.
پرين اسان جي پياس پڄائي واهہ وحدت جي تند وڄائي.
آهي لونءَ لونءَ ۾ لغار سهٽا توسان توسان
سيند سنواري سرمون پايون هار گلابي گل سجايون
سيني نهن تا سينگار سهٽا توسان توسان
هوڏهون حسن جون فوجان سينگاريون هٿيار هٿن ۾ تير تراريون
بيحد يڙچيون بيشمار سهٽا توسان توسان
خلق الادم صورت ساري شاهہ ولايت مام موچاري
تڏهن پيدا ٿيو آ پيار سهٽا توسان توسان

كافي:-

سھڻل جو سينگار وڻيو آمونكي سھڻل جو سينگار
سرتي سونھن شملي ناھي موڙن جي مٿان موج الاھي
جوڙ عجب جستار
جامون پهرين آيو جاني خلق الآدم صورت ثاني
نور منجھان نروار
كھڙو پيڙس روح ۾ رايو احد منجھارئون عبد ٿي آيو.
مرضيءَ جو مختيار
ڇڏي شاھ ولايت شاھي كيڏي عشق كني ادائي
محبت جو ميھار

كافي:-

عشق كيو آمارو اندر منھنجي ۾
اسم جسم ۾ عشق جي آتش درد لايو ڏوكارو
سرس سج كان تاب تجلو چشمن جو چمكارو
ميخ محبت جي من منھنجي ۾ ونگ وحدانيت وارو
اڳ منھنجي دلبر آيو جاني ھٽي نيھن نغارو
فيض فياضي قائم تيڙو ھٽي ان الحق نعرو
شاھ ولايت شامل توسان نيڻن جو تہ نظارو

كافي:-

عاشقن كي انتظاري بي قراري بيشمار
دربدر داٿھون كنداسي وتن ويراڳي باربار
بس برھ وارن كي ناھي ٿيا برابر بيقرار
رت رئن سي روز راڙو زاري تنين كي زار زار
اكين آجن كي لٽيو وتن ليلاٽيندا لاچار
حاصل تنن كي حال ٿيو روئن نھاري نار نار

توڙي طعنا ڏين تنين کي لوڪ لوئن لک هزار
جوڙي پائن جان تي سرس سي سمجهي سينگار
"شاهه ولايت" چا ڪري برهه جو تي پيو بيمار
ديدار دلبر جي بنا دوا ناهي ڪا ڪارگر

ڪافي:-
عشق عليءُ برهه بالا ڪيا ڪشالا ڪيترا
نينهن نرالا چشم چالا ڪيا ڪشالا ڪيترا
عشق ڳاري عشق ماري جلد جياري جوش مان
پيالو پياري دل اوجاري سرت وارا ڪيترا
عشق ابدي عشق احدي عشق مهدي آ امام
ڪري هادي تو منادي مٺي ڪشالا ڪيترا
چشم چوري وڌو جهوري قيس قابل ڪار کي
هير لاري چاڪ چاري چوان نالا ڪيترا
آ نهايت "شاهه ولايت" اها آيت عشق جي
سالڪ سمجهي پرهون پرجهي خوش خيالا ڪيترا

ڪافي:-
آهي اجايل عشق جو سرتون سان تُو سَلي
منهن ڏسڻ محبوب لئي جيءُ منهنجو تو جلي.
عشق جي ڪرڪا عنايت شوق شامل مون تني.
پير پاءِ پيارا اچي ننڌر نماڻيءَ جي ڳلي.
سڪ اندر سيني سدائين موج محبت جي ملي.
مست ۽ مخمور ڪر پرت ٻني منهنجي پلي.
جهيڙا جتيون جڳ سندا مهڻا ملامت مون مٿي.
سي سيني سرتي سنم خلق ٻني توڙي ڪلي.

تــوريءَ شــاهــہ ولايــت کـي عــيــش آرام تــو وٽــي
درد آ ديــدار جو مــنــهــنــجو روح تــوســان پــيــو رلــي.

کافي:-

ســوري پــرســر انــجام پــرجوش کــيــتــا
عشق اندر وچ شور مچايا سڀ چين سک آرام فراموش کيتا کيتا
الــست بــربــکــم قــالــو بلا بــاهــوش کــيــتــا کــيــتــا
ونحن اقرب آپ کهايا الست دا انجام باگوش کيتا.
خلق انسان صورت عليٰ موتو والي مام مدهوش کيتا.
مست کلال دي ميخاني وچ ساقي والا جام مني نوش کيتا.
سانگ صفات دي وچ آئي العشق دا الحام زيرپش کيتا
موتو قبل الانت موتو مغان والي مام مدهوش کيتا.
فوج حسن دي کيتي چڙهائي ستي سوز برهہ صمصام بي هوش کيتا
"شاهہ ولايت" شوق نچنداست خيال خودي دا خام خاموش کيتا.

کافي روپ پيروي:-

پاڻ وجائي پوءِ ڏس پرکي، پاڻ ۾ پيهي ڏس تون پاڻ.
جوڳي جان ۾ پائج جهاتي، اول نفي آهہ پوءِ اثباتي،
خيال خماري کولج کاڻ
دم قدم سان دلبر سائين، خيال خوديءَ کي کائين کپائين،
موج الاهي من ۾ ماڻ
ساعت جو کر سنيارو، اچڻ وڃڻ جو سمجهہ اشارو.
حاضر هر دم هادي جاڻ.
شکر مليو آ "شاهہ ولايت"، هاديءَ وارو حال هدايت،
ساهہ پساهہ ۾ سائين ساڻ

کافي پيروي:-

پرديسي پيارا ديس تنهنجو آ کتي، ڪاڏهون آيو آهين هتي

عرش وجي نت تي آشياني، لعلڻ آهين تون لامڪاني
اُپ زمين ناهي جتي،
روپ تنهنو آجانب جوڳي، ڪام ڪروڌ ۾ ڪينڻ تنين روڳي،
رتون ڪهڙيون تو رتين
ڪهڙي سانگ سجڻ هت آئين، ڪاڏهون آيو آهين ڪاڏي ڪاهين
ملڪ تنهنجو آمتي،
دنيا مان ڇا حاصل ٿينديء، ڏوتي ڏک ڏيئي نرگ ۾ نيندئي
چوڻان وجهندءِ چتي
"شاهه ولايت" شوق سان هل تون، ديس امن ۾ تيءُ داخل تون
لهڻ طلب آهي تتي.

سر هير رانجهن سي حرفي (الف):-
اڪير ماهي دي مننون اهي روز ازل دي.
مين نماڻي نال رانجهن دي آهنس آپ اصل دي.
چتيان چڳيان هيرا سهسين منن نڪار نسل دي.
يار "ولايت" ڪرم ڪري چا واري واڳ وصل دي.

بي:-
بي بيوس تينان يارو بار بوهه دا باري
عشق دي منزل اولڙا اوکي رهندا جوش جگروچ جاري.
لک دلبر دي ڪول سهاون اڪ ڏار ڪيتوني ڏاري.
يارولايت ڪرم چاملي هڪا واري.

تي:-
تانگهه تهاڏي توڙ ڪنون تن من ساڏا تيا.
انگ ازل دا ايوين لڪيا آها روز ازل دارايا
قيد ڪرڪي ڪيهي ساڏي نال نيهڙ الايا.

"شاهہ ولايت" چوڙکي شاهي سانگ ساڏي اٿ آيا .

ثي:-

ثابت نينهن نفي کرکي سک سوز دي سبرک پلاتي
رنگپور دي وچ آکي رانجهن موهن مام ملاتي
ماهيوال محب ميثاقي مننون چاميخ محبت دي لاتي.
شوقنون شاهہ ولايت والي آپي رمز رلاتي.

جيم:-

جيم جوڳي جادوگر جادو جڙکي منتر منڊ چلايا .
عشق اندر وچ آتش لاتي جوشان جوش جلايا
ساڏي نال جڏان سانول سهٽي گهنڊکول کي کل الايا .
يار ولايت مندر ميڏي آکي موهن مک وکلايا .

حي:-

حال ساڏا مظلوم تثنون کي جاڻن کيڙي پيڙي.
جيڏيان سرتيان جهٽکان ڏيون کرن جهڳڙي جهيڙي.
بخت ميڏي وچ ايوين لکيان ڀکي پئہ ڳيان عشق اوڙي.
يارولايت پهہ قول اساڏي آوس ساڏي نيڙي.

خي:-

خيال تساڏا باقي باقي سانون ڏوجهالوک نہ پانوين
ڀهون خوش تيوان اتي خوشيان مناوان جي وت ڍوليا آوين
سرهي سيج وڇاوان ماهي ساڏي اجڙي جهوک وساوين
يار ولايت اڳڻ اساڏي آکي هکوار ڦيرڙا پاوين.

دال:-

دال ميڏي ايوين منگدي تي دلبر نال مين هروان
محبت والي مٽکي چڻ چڻ کر هار ڳلي دا پاوان
دن رين دکي سک چين نہ آوي کيئن وت سيج تي سووان

يارولايت تيڏي ڪيتي مين ٻيني نت نتا روئان

ذال:-

ذال ذڪر نام تهاڏا دَم دَم ورد پڪاوان
صورت تصور نقشا نظروچ دل مسجود بناوان
بت خاني بهت پوڄاري بن تپشي تلڪ لڳاوان
عشق تيڏي وچ يارولايت مٺن عاشق نام ڏراوان

ري:-

ري رمز رنگي رانجهن والي لڳ ڳئي نوڪ نينان دي.
نرالي سڪ دي سرڪي صاف ڪيتا پر پريم دي پيالي
شاهہ ولايت شوق شراب طهورا ڪيفي جام ڪلالي.
مُغان دي ميخاني وچون بن ڳيوسي مست ملنگ موالي.

زي:-

زي زلف زنا ربيا وچ ڳل دي اتي پل ڳيا دين ايماني
درد وصال وڪروحدت ڪوليا عشق دڪاني
سوداسردا ڏيوين گهندا قرض پرائي
يار ولايت ورهہ واپاري دل دردبرهہ بياني.

سين:-

سين سوداگر بڻڪي رانجها رنگپوردي وچ آئي.
روپ رنگوپهن پوشاڪان سهسين ويس وٽائي
بيگ بشري وچ ييد نياري ساجن آپ سمائي.
يار ولايت جوڳي بڻڪي ميم دي مرلي چائي.

شين:-

شينٗ عاشقان نون شيدا ڪرڪي شوق تيڏي شهيد ڪيتا.
موهہ گهيتاني مشتاقان نون درد تيڏي دربدر ڪيتا.
بيزربالي ابرهہ تساڏي خالص خريد ڪيتا.

يــار ولايت وجد ويـراڳي محبت مـار مـزيـد كيـتــا.

صاد:-

صـاد صـاحـب تخت هـزاري دا عـشـقـنـون اپـنـي آنـدا
بـٹـكـي مـنـجـهـيـان چرواڻ والي درچوچك چاك سڏادا
سيـردي سـانـگـي بڻ سيـلانـي ڳلي ڳلي كـڙا ڳاونـدا
شـاهـ ولايـت يـار پـيـارا بـيـشـك مـيـنـون يـاونـدا

ضاد:-

ضـاد ضـرورت ذوق كـيـتـي قـصـد كـيـتـس اِت آوڻـدا
روپ سـروچي رنـگ رسـايـا صـورت سـاز بـڻـاونـدا
اِنس دي اولي آكرماهي لـكـڙا كـيـتـس لِئي پاوڻـدا
يـار ولايـت كـرم كـيـتـا نـاتـي نـيـك نـيـاوڻ دا

طوئي:-

طوئي طـالـب تـيـڏي نـان دامين تـون مـاهـي مـيـڏا سـائـين.
عشق تـيـڏي ديـان مـن وچ مـيـڏي ٻلديان بـرهـ ديـان بـاهـين
سـنـگـيـان وچ سـهـاڳ تـيـو ان جي وت جـانـب چـاهـين
يـار ولايت ٻهـ قـول اساڏي من ديـان مـونـجـهـان لاهـين.

ظوئي:-

ظوئي ظاهر باطن ذوق تـيـڏق آكـي درد دُكـائـي دونـهـين
ازل كـنـون مـنـظـور هـويـا هـيـرتـي رانـجـهـن ڏونـهـين
نـيـهـن تـيـڏي دانـا واقـف هـاسـي سك سـوز كـيـتـا سـونـهـين
يـارولايت نـنـگ نـاقـص دا پـريـن پـالـڻـهـار تـوهـين.

عين:-

عين عشق تـيـڏي اظـهـار كـيـتـا لـڳاوان ڳل وچ مـالـهـا پـاوان
تـسـبي تـوڙكـي تـلـك لـڳـاوان ڳل وچ مـالـهـا پـاوان
مـسـجـد جـاوان كـي مـنـدر جـاوان كـيـويـن وت يـارمـنـاوان
يـار والايـت جـيـويـن راضـي تـيـويـن ووئـي بـيـك بـنـاوان

غين:-

غين غير نهين هر جاء هادي هني هر رنگ ڍنگ دي وچ حاضر
بشري بيک بنايس بازي مظهر ديوچ ماهر
الانسان سِري وانا سرهُو آپ کيتاهي ظاهر
شاهه ولايت نام ڌراوي نيهن کِتس هڻ ظاهر

في:-

في فکر بهون هُڻ ذکر تيڏا اتي عشق کيتا مجبور
اولاس پران تي عرض کران مينون محب کرين منظور
لوک ساري دي طعني مِهڻي ميڏا روح کيتا رنجور
يار ولايت اک وار ملي دک درد تيون سب دور

کاف:-

کاف کرم کرکي ڳل لاء سانون بهون دکي حال هجردي
سوز فراق صدستم کيتا سوين صدمين سول صغر دي.
آهه کران تي اولاس پران تي ڳئي جاري جوش جگر دي.
يار ولايت جڏان نظر پال کر دک تيون سب دوري.

لام:-

لام لطف تي لک احسان منان کرين ساڏي نال ميلاپ
درد کنون الاپ گهر بار تي ست سينگار سپ
مين چوڙيا لوک لاڳاپي
يار ولايت پکي تيري پينان تيري نال پيرار هڻ.

ميم:-

ميم ماهي ملي تان سهاڳڻ تيوان کرسينگار سُرکي لاوان
کجل پاوان تي سيندِ چناوان مين مجلس موج ملهاوان
محبت والي اک مندر بڻاوان سڀ سرتيان سهيليان سڏاوان
يارولايت رهه نال ساڏي تيري دم دم درشن پاوان

نون:-

نون ناقص کون منظور کرین مین کوجھي کملي کالي.
مین بدکار اوگݨ ھاري شاھي شان تیڈا ھنہ عالي.
مین وچ عیب اپار کنٹي آھان حال کنون بیحالي
جھنگ دي چتي مین ھیر نماڻي تون شاھہ ولایت والي.

واۓ:-

واۓ وصل دي گھول گھتي کاڻي ٻھون ھجر کیتا حال ھیٹي
جگ ساري ویان توکان ڈوجھي لوک ڈیندي طعني مھٹي
سنگیان ستاون تن من تپاون اتي ڈیندیان جھٹکان جھتي
"یار ولایت" مٹن نت نال ساڈي وس پیا سانول سھٹي

ھ:-

ھٹن ھادي سݨ حال ساڈا درد کنون درمناندیان
مٹن بیکس ناقصد تي آسریاني برھہ تیڈي دي باندیان
مٹن سک سوز تیڈي سر شار کیتا ورھہ کنون نا واندیان
مٹن "یار ولایت" روزازل دي نیھن تیڈي نال لاندیان

لا:-

لگیان مٹن تیڈي لاري چوڑکي کڑم قبیلا سارا
ننگ نبھاوین نال رلاوین مٹن وچڑي کون مل یارا
وملن کنو ہي وطن تیو تیڈي نت دلارا
یار ولایت عشق تیڈي دامنکون ازل ابدٗ دا سھارا

ۓ:-

میڈي ھٹي انشاالله ماھي آپ مندر میڈي آوین
سینا سیج بناکر ٻینا رھین موڑکي مول نہ جاوین
ٻھہ کول ساڈي کجھہ ٻول منا سانون الفت نال الاوین
یار ولایت نت وسدان رھین اتي نیھن ساڈي ناول لاوین.

نون:-

نون ناقص کون منظور کرین مین کرجھي کملي کالي.
مین بدکار اوگڻ هاري شاهي شان تيڈا ھڻہ عالي.
مین وچ عيب اپار کئي آهان حال کنون بيحالي
جهنگ دي چڻي مین هير نماڻي تون شاهہ ولايت والي.

واءُ:-

واءُ وصل دي گهول گهتي کائي بهون هجر کيتا حال هيٹي
جگ ساري ويان توکان ڈوجهي لوک ڈيندي طعني مهٹي
سنگيان ستاون تن من تپاون اتي ڈينديان جهٹکان جهٹي
"يار ولايت" مٹن نت نال ساڈي وس پيا سانول سهٹي

هہ:-

هٹن هادي سڻ حال ساڈا درد کنون درمناندیان
مٹن بيکس ناقصد تي آسرياني برهہ تيڈي دي بانديان
مٹن سک سوز تيڈي سرشار کيتا ورهہ کنون نا وانديان
مٹن "يار ولايت" روزازل دي نيهن تيڈي نال لانديان

لا:-

لڳيان مٹن تيڈي لاري چھوڑکي کڑم قبيلا سارا
ننگ نبهاوين نال رلاوين مٹن وچڑي کون مل يارا
وملن کنو بي وطن تيو تيڈي نت دلارا
يار ولايت عشق تيڈي دامنکون ازل ابدُ دا سهارا

ءِ:-

ميڈي هٹي انشاالله ماهي آپ مندر ميڈي آوين
سينا سيج بناکر بينا رهين مڑکي مول نہ جاوين
بهہ کول ساڈي کجهہ بول مٹا سانون الفت نال الاوين
يار ولايت نت وسدان رهين اتي نيهن ساڈي ناول لاوين.

فيض درياهه جو دروازو جيڪو
هر وقت کليل نظر ايندو آهي
مزار مبارڪ داتا ولايت شاهه جيلاني
فيض درياهي
باغ جا گل
فيض درياهه جي مٽي جيڪا
هر مرض جي لاءِ شفاءِ آهي